

Міністерствоосвіти і науки України
Миколаївський національний аграрний університет
Факультет культури й виховання
Кафедра фізичної культури

**Матеріали Причорноморської науково - практичної
конференції
професорсько - викладацького складу
Миколаївського національного аграрного університету**

м. Миколаїв, 22 квітня 2021

МИКОЛІВ

2021

УДК 811

М-34

УДК 796

Редакційна колегія:

В.С. Шибанін – д-р.тех. наук, професор;

О.В. Артюхова – канд. пед. наук, доцент;

К. В. Тішечкіна – канд. філол. наук, доцент.

М-34
Матеріали Причорноморської науково - практичної конференції професорсько - викладацького складу Миколаївського національного аграрного університету, 22 квітня 2021 р., м. Миколаїв. – Миколаїв : МНАУ, 2021. – с. 43

У матеріалах Причорноморської науково - практичної конференції професорсько - викладацького складу Миколаївського національного аграрного університету розглянуто різноманітні актуальні питання, пов'язані з професійною діяльністю працівників кафедри іноземних мов і кафедри фізичного виховання, проаналізовано досвід інших країн.

УДК 811

УДК 796

© Миколаївський національний
аграрний університет, 2021

ЗМІСТ

<i>Бернацька Г.С.</i> Оцінка ефективності застосування кейс-методу у викладанні дисципліни «Іноземна мова за професійним спрямуванням»	5
<i>Бужикова Т.О.</i> Використання мобільних технологій при вивченні іноземних мов.....	7
<i>Ганніченко Т. А., Тішечкіна К.В.</i> Training in a COVID-19 pandemic	9
<i>Гладир О.Є.</i> Використання новітніх технологій на заняттях з фізичного виховання у ВНЗ	12
<i>Глумакова О. І., Матвєєва А. Л.</i> Труднощі які виникають під час формування вміння аудіювання у здобувачів вищої освіти нефілологічних спеціальностей	14
<i>Ігнатенко Ж. В.</i> Що важливіше для молоді людини: рівень інтелекту IQ або емоційний інтелект EQ?	17
<i>Коржєвський М.Ю.</i> Вплив позанавчальних занять фізичною культурою на здоров'я студентів	21
<i>Медведєва Л.М.</i> Кращий час для заняття спортом вранці чи ввечері?.....	23
<i>Мельник О.С.</i> Використання методу колового тренування на заняттях фізичного виховання.....	24
<i>Мицик А.І.</i> Вплив рухового режиму на професійно-прикладну підготовку спеціаліста	26
<i>Овчарук С.В.</i> Фізична культура і здоровий спосіб життя студента	28
<i>Орлова О.В.</i> Формування кроскультурної компетенції в процесі іншомовної підготовки здобувачів вищої освіти	30
<i>Петренко Н.В.</i> Спорт та діджиталізація: хто переможе?	33
<i>Пономаренко Н.Г.</i> Нормативно-правове забезпечення якості освіти Німеччини.	35
<i>Ракова А.Ю.</i> Methods of educational psychology.....	37
<i>Рябов Є.І.</i> Фізичне здоров'я сучасної молоді.....	39
<i>Саламатіна О.О., Марковська А.В.</i> Роль іншомовної преси у вивченні іноземної мови здобувачами вищої освіти неможливих вузів	41

ОЦІНКА ЕФЕКТИВНОСТІ ЗАСТОСУВАННЯ КЕЙС-МЕТОДУ У ВИКЛАДАННІ ДИСЦИПЛІНИ «ІНОЗЕМНА МОВА ЗА ПРОФЕСІЙНИМ СПРЯМУВАННЯМ»

Бернацька Г.С., завідувач навчально-методичного кабінету, викладач іноземної мови Технологіко-економічного коледжу Миколаївського НАУ, спеціаліст вищої категорії

Summary. The article is dedicated to the issue of using case study in teaching languages. The teachers need to use new methods and technologies in order to make students use their knowledge in practice. The article proves case-study method to be the way of developing cross-cultural communicative skills.

Key words: case study, competent approach, communicative competence, cognitive approach, communication.

Кейс-метод відомий у вітчизняній освіті як метод ситуативного навчання на конкретних прикладах. Найбільш широко кейс-метод застосовується під час вивчення економіки та бізнес-наук. Використання кейс-методу також здобуло широкого поширення у педагогіці, медицині, юриспруденції, математиці, культурології та політології. Слід відзначити також значення використання цього методу і у процесі викладання іноземної мови за професійним спрямуванням студентам коледжів, оскільки він сприяє формуванню у студентів комунікативної компетенції, здатності вести діалог, використовувати набуті знання під час професійної діяльності. Кейс – це події, які реально відбулися в певній сфері діяльності і які автор описав для того, щоб спровокувати дискусію в навчальній аудиторії, підштовхнути студентів до обговорення та аналізу ситуації, до прийняття рішень.

Для вивчення іноземної мови студентами коледжу велику цінність являє собою сам процес аналізу мовної ситуації та пошуку її вирішення, розвиток їх здатності приймати рішення в невизначеній ситуації, що в свою чергу потребує особливої організації процесу викладання іноземної мови.

Кейси можуть бути різними за обсягом та змістом, що залежить від мети вивчення іноземної мови, від рівня знань та вмій студентів, а також від того, якої допомоги необхідно надавати в процесі прийняття рішень. При конструюванні кейсів спостерігається перевага одного з джерел, тому ця обставина може бути покладена в основу класифікації кейсів. Так, всі кейси умовно поділяються на: науково-пошукові, орієнтовані на здійснення пошукової діяльності; практичні, які відображають реальні життєві ситуації; навчальні, завданням яких є організація навчального процесу.

Науково-пошуковий кейс виступає моделлю для отримання нових знань про ситуацію та поведінку в ній. Його навчальна функція зводиться до навчання навичкам наукового дослідження за допомогою методу моделювання.

Практичний кейс має на меті детальне відображення життєвої ситуації. Таким чином, цей кейс створює практичну модель ситуації. Навчальне призначення практичного кейсу полягає у тренінгу студентів з даної лексико-

граматичної теми, закріпленню знань, умінь та навичок, прийнятті рішень в конкретній мовній ситуації.

Навчальний кейс відображає типові мовні ситуації, які найчастіше зустрічаються в реальному житті, і з яким доведеться стикатися студенту в професійній діяльності. При цьому на перше місце виходять навчальні та виховні завдання. Будь-який кейс містить: ситуацію (будь-яка проблема, історія з реального життя, випадок); контекст ситуації (історичний, хронологічний, особливості дій учасників ситуації); коментарі до ситуації; завдання для роботи з кейсом; додатки.

Кожен кейс повинен відповідати таким вимогам: бути наближеним до реального життя; бути оформленим так, щоб дозволив встановити зв'язок з накопиченим життєвим досвідом, а також з майбутніми життєвими ситуаціями професійної діяльності студентів; надавати можливість інтерпретації з точки зору учасників; містити проблеми і конфлікти; мати можливість вирішення в умовах часових обмежень та індивідуальних знань, навичок та здібностей студентів; допускати різноманітні варіанти рішень. Аналіз матеріалу може проводитися, беручи до уваги конкретне питання або охоплювати всі аспекти ситуації, що залежить від визначення завдання. Обговорення різних варіантів вирішення проблеми відбувається в групах (3-5 осіб). Викладач контролює цей

Використання кейс-методу дозволяє: враховувати навчальні та особисті інтереси та потреби студентів, їх індивідуально-психологічні особливості; здійснювати контроль знань з іноземної мови; застосовувати всі форми аудиторної роботи зі студентами: індивідуальну, парну, групову, фронтальну; розвивати всі види мовної діяльності: читання (оглядове, селективне, детальне), говоріння (монологічна та діалогічна мова), письмо (складання плану, написання есе і т.ін.), аудіювання та переклад; здійснювати міжпредметні зв'язки; стимулювати творчу активність студентів.

Література:

1. Волкова Н. П. Педагогіка: Навч. посіб. / Н. П. Волкова – К.: Академвидав, 2007. – 616 с.
2. Дичківська І. М. Іноваційні педагогічні технології: Навч. Посіб / І. М. Дичківська – К.: Академвидав, 2014. – 352с.
3. Кузьмінський А. І. Педагогіка: Підручник / А. І. Кузьмінський,
4. В. Л. Омеляненко – К.: Знання-Прес, 2008. – 447с.
5. Лиса С. Хочу бути творцем і художником [Текст] // Іноземні мови в навчальних закладах. – 2019. - №6 – с. 54-61.
6. Пономарьова О. І. Іноваційні технології формування іншомовної професійної компетенції / О. І. Пономарьова, А. В. Ковальова // Викладання мов у вищих навчальних закладах освіти. – Вип. 23. – 2019. – с. 71-79.
7. Скоцька Ю. Активізація пізнавальної діяльності учнів засобами проектного навчання / Ю. Скоцька // Іноземні мови у сучасній школі. – 2019. – №6. – с.14-17.
8. Методичні матеріали викладачів циклової комісії гуманітарних та соціально – економічних дисциплін Технолого – економічного коледжу Миколаївського НАУ.

ВИКОРИСТАННЯ МОБІЛЬНИХ ТЕХНОЛОГІЙ ПІД ЧАС ВИВЧЕННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ

*Бужикова Т. О., викладач Технологіко-економічного коледжу
Миколаївського національного аграрного університету*

Сучасний період розвитку суспільства характеризується впливом на нього інформаційних технологій, які проникають в усі сфери людської діяльності, забезпечують поширення інформаційних потоків, утворюють глобальний інформаційний простір. Невід'ємною і важливою частиною інформатизації суспільства є інформатизація освіти. На думку багатьох учених, особливе місце в даному процесі займають мобільні технології.

Мобільні технології стали невід'ємною частиною сучасного суспільства і почали активно використовуватися в освітньому процесі, особливо у викладанні іноземних мов. Сучасному викладачеві іноземних мов необхідно не лише мати іншомовні компетенції, а й володіти знаннями в області застосування інформаційних технологій.

Мобільне навчання (mobile learning) – це діяльність, яка регулярно здійснюється за допомогою компактних, портативних мобільних пристроїв і технологій і дозволяє учням працювати продуктивніше, спілкуючись, отримуючи або створюючи інформацію [1, 20]. Виходячи із визначення, мобільне навчання (m-навчання) реалізується за допомогою застосування мобільних пристроїв, найпоширенішими з яких на сучасному етапі є мобільні телефони, планшетні комп'ютери, MP3 плеєри, неткниги і т.ін. Найголовнішою відмінною рисою даного виду навчання є відсутність прив'язаності до місцезнаходження здобувача освіти, тому m-навчання часто використовується як одна з форм дистанційного навчання.

Під час навчання іноземних мов основною метою викладача є формування у студентів іншомовної комунікативної компетенції, що можна здійснити за допомогою наступних мобільних технологій: мобільні словники й енциклопедії, електронна пошта, освітні мобільні додатки та ігри, блогтехнологія, підкасти, мобільні довідкові ресурси та ін.

Мобільні електронні словники (Multitran, Lingvo, Google Translate та ін.), безперечно, є незамінними помічниками в процесі навчання іноземної мови, як для викладачів, так і для студентів. Вони допомагають не тільки швидко знайти переклад потрібного слова або словосполучення, а й часто пропонують словникову статтю з прикладами вживання, варіантом вимови. Таким чином, у студентів формуються навички самостійної навчальної діяльності, розширюється словниковий запас, розвивається перекладацька і фонетична компетенції. Щодо мобільних енциклопедій, то найбільш активно викладачами іноземних мов використовується Вікіпедія, оскільки вона дає можливість працювати з вузько спеціальною лексикою і відпрацьовувати навички перекладу.

За допомогою електронної пошти здійснюється зворотний зв'язок зі студентами, відбувається обмін письмовими повідомленнями. Дана технологія має високий методичний потенціал і часто допомагає викладачам в організації навчальної діяльності в цілому, а також може використовуватися при здійсненні різних студентських проєктів на заняттях з іноземної мови, що формує у студентів навички писемного мовлення.

Останнім часом особливої популярності при вивченні іноземних мов набули освітні мобільні додатки та ігри, які є найбільш ефективними для студентів, що тільки починають вивчати іноземну мову (рівень А1-А2). Такі мобільні технології як Memorise, Duolingo, Busuu та ін. пропонують вивчати іноземну мову в захоплюючій інтерактивній, часто ігровій, формі і спрямовані, в основному, на введення і закріплення нового лексичного та граматичного матеріалу.

Сучасна блог-технологія використовується багатьма вищими навчальними закладами та дозволяє викладачеві іноземної мови на електронній сторінці свого блогу розміщувати відеофайли, аудіозаписи, граматичні вправи та інші інтерактивні завдання, які ідеально підходять для керованої самостійної роботи студентів. Аудіо та відеоподкасти (наприклад, dw.com) для вивчення іноземних мов відрізняються простотою використання, ефективністю і доступністю, мають високий дидактичний потенціал для розвитку навичок говоріння, формування усних видів мовленнєвої діяльності [3]. Мобільні довідкові ресурси, наприклад, електронні книги, можна використовувати на практичних заняттях з іноземної мови, так і на заняттях з країнознавства для відпрацювання навичок читання.

Таким чином, все вищезазначене наочно демонструє безмежні можливості використання мобільних пристроїв і технологій на заняттях з іноземної мови для формування у студентів іншомовної комунікативної компетенції. До переваг мобільних технологій можна віднести швидкий доступ до різних видів інформації, повсюдність використання, зворотний зв'язок із викладачем, мультимедійність та інтерактивність подачі навчального матеріалу і завдань, активну участь самих студентів у процесі навчання. Недоліками мобільних технологій є прив'язаність до мобільного пристрою, обмеження доступу до інформації в зв'язку з наявністю платних мобільних додатків і подкастів, проблема конфіденційності та безпеки користувача, необхідність постійного оновлення мобільних програм через інтенсивний розвиток інформаційних технологій, вибір якісних освітніх інтернет-ресурсів. Зважаючи на всі переваги і недоліки мобільних технологій, неможливо заперечувати той факт, що такі інноваційні технології використовуються повсюдно, перетворюють і сприяють оптимізації навчального процесу, змінюючи в ньому роль викладача і висуваючи на перше місце здобувача освіти.

Література:

1. Білоус В. Мобільні навчальні додатки в сучасній освіті. Освітологічний дискурс. 2018. № 1–2 (20–21). С. 353–362.

2. Горбатюк Р. М. Формування готовності майбутніх педагогічних фахівців засобами мобільних технологій. /Р. М. Горбатюк// Сучасні інформаційні технологи та іноваційні методики навчання в підготовці фахівців: методологія, теорія, досвід, проблеми, 2017. – Вип. 48. – С. 106-109.

3. Kukulska Hulme. A, Norris L., Donohue J. Mobile pedagogy for English language teaching: a guide for teachers. British Council, London, 2015. 43 p.

УДК 811.111

TRAINING IN A COVID-19 PANDEMIC

Ганніченко Т.А., кандидатка педагогічних наук, доцентка кафедри іноземних мов МНАУ.

Тішечкіна К.В., кандидатка філологічних наук, доцентка кафедри іноземних мов МНАУ.

Карантинні заходи, спрямовані на запобігання поширенню COVID-19, змусили систему освіти до запровадження змішаної форми навчання, що поєднує очну і дистанційну форми навчання. У статті визначено сутність дистанційного навчання, його можливості, розглянуто застосування платформи MOODLE, основні параметри (характеристики) проектування курсу, використання Zoom-конференцій.

Ключові слова: *змішане навчання, дистанційне навчання, онлайн курс, MOODLE, Zoom.*

Quarantine measures aimed at preventing the spread of COVID-19 have forced the education system to introduce a blended form of learning that combines full-time and distance learning. In the article, the essence of distance learning, its capabilities were defined; the use of the MOODLE platform, the main parameters (characteristics) of course design, and the use of Zoom-conferences were considered.

Keywords: *blended learning, distance learning, online course, MOODLE, Zoom.*

In March 2020, due to the COVID-19 coronavirus pandemic, more than 1.5 billion young people in 165 countries were unable to attend classes due to school closures. This has forced educational institutions to look for new ways to provide educational services. The transition to blended learning, which combines full-time and distance learning, is one way to solve this problem.

Blended learning is an approach, pedagogical and technological model and methodology based on online technology and direct interaction between students and teachers in the classroom.

The world's leading universities show that quality education is possible with a significantly fewer number of classroom activities than in Ukrainian educational institutions. But this requires the competent use of online technologies with appropriate methodological approaches that provide an effective combination of direct and indirect forms of interaction between students and teachers in the form of blended learning.

According to the Concept for the Development of Distance Education in Ukraine and the Regulation on Distance Education of the Ministry of Education and Science of Ukraine, «distance learning» is an individualized process of transferring

and acquisition knowledge, abilities, skills, and methods of human cognitive activity, which occurs through the indirect interaction of learning participants who are distant from each other in a specialized environment, created based on modern psychological, pedagogical and information and communication technologies [3].

Distance learning is a set of the following activities:

- means of providing educational material to the student;
- means of monitoring student performance;
- means of student counselling by the program-teacher;
- means of interactive cooperation between teacher and student;
- the ability to quickly update the course with new information, correct errors.
- flexibility - the ability to present the course material, taking into account the training, abilities of students. This is achieved by creating alternative sites to obtain more detailed or additional information on unclear topics, as well as some questions - tips, etc .;
- relevance - the possibility of introducing the latest pedagogical, psychological, methodological works;
- convenience - the ability to study at a convenient time, in a certain place, getting an education without leaving the main job, no time limits for learning the material;
- modularity - the division of material into separate functionally complete topics, which are studied as they are mastered and correspond to the abilities of an individual student or a group as a whole;
- cost-effectiveness - the method of teaching is cheaper than traditional, due to the efficient use of educational facilities, easier adjustment of e-learning materials, and multi-access to them;
- the possibility of simultaneous use of a large amount of educational information by any number of students;
- interactivity - active communication between students of the group and the teacher, which significantly increases the motivation to learn, improves the acquisition of the material;
- great opportunities to control the quality of education, which include discussions, chats, the use of self-control, the absence of psychological barriers;
- lack of geographical boundaries for education. Different courses can be studied in different educational institutions around the world [2, 4].

During distance learning teachers have more possibilities to express themselves, to transfer their experience to an infinite number of students; students have more availability to education, more opportunities to improve skills, and acquire new contacts for cooperation in the future.

To implement distance learning, the teacher must use active learning methods and help students form their online learning styles, master the capabilities of the online learning platform and the necessary software, overcome the difficulties and barriers of e-communication. To effectively manage an online course, teachers need to use tools to encourage students to master the course, develop their discipline and skills to meet deadlines, conduct a timely assessment of student work and provide prompt feedback.

One of the best options in an online environment, course management system, and virtual learning environment is the MOODLE (Modular Object-Oriented Dynamic Learning Environment) platform, which provides teachers, students, and administrators with a wide range of tools for computer-based learning, including distance learning [5].

The most complete variants of pedagogical design in designing the online course are reflected by Barbara Means, Marianne Bakia, and Robert Murphy in their book [1]. The authors propose nine main parameters (characteristics) that must be taken into account when designing a course, with alternative options for implementing online learning:

- learning model (exclusively e-learning, blended learning with a different ratio of face-to-face and online formats, e-learning with the inclusion of webinars);
- pace of learning (acquisition at any convenient pace, the pace of acquisition set by the teacher, the set pace of acquisition with the possibility of passing part of the course at any pace);
- number of students (up to 35 people, from 36 to 99 people, from 100 to 999 people, more than 1000 people);
- pedagogical technology (explanatory course, practice-oriented course, research course, course for the organization of joint collective activities);
- the purpose of assessment in the course (determining the degree of readiness of the student for new material, the organization of adaptive learning, diagnosis of learning outcomes, the total system of assessments, detection of slow learners);
- the role of the teacher (active interaction with students online, insignificant online presence, absence of a teacher in the online environment);
- the role of the student (reads and listens; solves problems and answers questions, active experimentation through simulators and other tools, interaction with other students);
- interaction synchronization (asynchronous only, synchronous only, mixed interaction format)
- feedback (automated by the system, teacher's comments, other students' comments).

One of the services for video conferences, online meetings, and distance learning is Zoom [4]. Anyone who has created an account can organize a meeting. The program is perfect for individual and group classes, students can enter both from a computer and a tablet with a phone. Anyone with a link or conference ID can join a video conference. The event can be planned, as well as make a repeated link, that is, for a permanent lesson at a certain time; you can make the same link to enter.

The conveniences of the ZOOM platform for online training of students are:

- real-time discussion;
- use of an interactive board, there is an opportunity for presentation on the board;
- materials (co-browsing);
- there is a chat in which you can write messages, transfer files;
- monitoring class attendance;
- teacher monitoring (by a representative of the administration);

- lesson archiving (by recording the conference).

Conclusion. Learning in a pandemic has demonstrated the need for constant improvement of the professional competencies of a modern teacher in the field of digital learning, the need for mastering flexible skills, on-line technologies, communication technologies using electronic information, and the educational environment.

References:

1. Barbara Means, Marianne Bakia and Robert Murphy, Learning Online: What Research Tells Us about Whether, When and How (New York: Routledge, 2014)
2. Charles L. Graham et al. 4 Skills Essential for Effective Blended Teaching. URL: <https://www.blendedlearning.org/4-skills-essential-for-effective-blended-teaching/>
3. Дистанційна освіта. URL: http://ru.osvita.ua/legislation/Dist_osv/2999/
4. Рекомендації щодо впровадження змішаного навчання у закладах фахової передвищої та вищої освіти. URL: <https://mon.gov.ua/storage/app/media/vishcha-osvita/2020/zmyshene%20navchanny/zmishanenavchannia-bookletspreads-2.pdf>
5. Організація дистанційного навчання в Moodle. URL: http://osvita.ua/vnz/high_school/72285/

УДК 796

ВИКОРИСТАННЯ НОВІТНІХ ТЕХНОЛОГІЙ НА ЗАНЯТТЯХ З ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ У ВНЗ

*Гладир О.Є., ст. викладач кафедри фізичного виховання
Миколаївський національний аграрний університет*

Фізичне виховання студентів - складова частина освіти, що сприяє формуванню особистості майбутнього фахівця у процесі становлення його професійної компетенції. Зміст фізичного виховання охоплює цілеспрямовану дію на фізіологічні системи організму, вдосконалення психофізичних, моральних та вольових якостей, на ментальну та емоційну сфери життя.

На даний час сучасні технологічні процеси набувають особливої актуальності, тим самим відсуваючи на задній план значимість фізичного виховання, особливо у студентів. На перший погляд дана проблема може здатися не настільки глобальною, однак нейтральне ставлення до неї може негативно вплинути на ціле покоління.[1]

Інтеграція та глобалізація соціальних, економічних і культурних процесів, які відбуваються у світі, перспективи розвитку української держави на найближче десятиліття вимагають оновлення системи освіти. Це примушує змінювати та переосмислювати всі фактори, від яких залежить якість навчально-виховного процесу: структуру, зміст, методи, форми навчання й виховання, системи контролю й оцінювання, стиль відносин, управлінські рішення, взаємовідповідальність учасників процесу.[4]

Сьогодні заняття з фізичної культури є одним із інструментів зміцнення здоров'я студентів, їх фізичного розвитку, формування основ загальної культури, навичок ЗСЖ, розвитку їх рухової активності засобами різних видів спорту. Для викладача фізичної культури заняття повинно стати творчим

майданчиком на основі розробки нових навчально-методичних комплексів, програм, які враховують вектор сучасних змін і вимог. Застосування комп'ютерних технологій - важливий резерв удосконалення системи освіти у сфері фізичної культури. Викладачі фізичної культури повинні йти в ногу з часом в більш швидкому темпі. А прискорити темп допомогло б, зокрема, використання новітніх гаджетів(фітнес-браслетів та трекерів) і мобільних додатків на своїх заняттях. З ними відкриваються значно ширші можливості, а саме щодо:

- досягнення мети (постановка мети, нагадування, повідомлення);
- контролю активності (крокомір, відстеження активності, вибір виду тренувань);
- контролю ваги (лічильник калорій, щоденник харчування, сканер штрих-кодів);
- контролю пульсу.

Можливості цих гаджетів використовуються для контролю навантаження за добу, тиждень, місяць, рік.[2] Такі дані вкрай потрібні викладачу фізичної культури для визначення рівня навантаження відповідно до самопочуття та фізичного розвитку студента.

Крім того, ці гаджети можна використовувати не лише на заняттях з фізичної культури, а й під час самостійних занять фізичними вправами, занять у секціях із різних видів спорту, занять із плавання, велоспорту тощо. Спектр використання подібних трекерів дуже широкий і з кожним днем стає більш функціональним.[3]

Використання гаджетів на заняттях з фізичного виховання може мотивувати студентів до занять і допомогти їм побачити і зрозуміти, чому вони навіть навчаються краще. Коли студенти залучені у процес, зацікавлені та вмотивовані, це позитивно впливає на їх поведінку й емоційний стан. Фізичне виховання з використанням гаджетів допоможе змінити життя студентів від малорухливого до глибоко й свідомо залученого до фізичної активності, гаджети зроблять їх здоровими людьми, а це і є основною метою фізичного виховання.

Викладачу іноді досить складно дослідити правильність техніки виконання фізичних вправ у зв'язку з високою динамічністю заняття та значну кількість студентів. Для цього використовуються інтерактивні можливості планшета або смартфона – фото-, відеокамери, спеціальні програми при вивченні та корекції рухів.

Ураховуючи глобальну інформатизацію навчання, від сучасного викладача фізичної культури вимагається не тільки якісне проведення заняття, а й здійснення навчально-дослідної діяльності, що спонукає до постійного розвитку та удосконалення професійного рівня.

Отже, при організації та проведенні заняттів з фізичної культури є вкрай актуальним використання у навчальному процесі сучасних інформаційно-комунікаційних технологій і новітніх гаджетів, що дозволить успішно поєднувати фізичну і розумову діяльність, розвивати інтелектуальні та творчі здібності студентів. Це дозволяє студентам:

- розвивати інтелектуальні та творчі здібності;
- успішно поєднувати фізичну і розумову діяльність;
- отримувати знання, вдосконалювати рухові вміння і навички. [3]

А викладачам:

- зробити заняття більш цікавими і ефективними, спрямованими на розвиток мотивації до навчання та успішності в рухових досягненнях;
- підвищити ефективність поточного й підсумкового контролю та обліку навантаження й рухової активності студентів.

Література:

1. Використання новітніх гаджетів на уроках фізичної культури [Електронний ресурс] – Режим доступу: <https://vseosvita.ua/library/dopovid-vikoristanna-novitnih-gadzetiv-na-urokah-fizicnoi-kulturi-137458.html>
2. Гаджет [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://uk.wikipedia.org/wiki>.
3. Качан О. А. Використання інформаційно-комунікативних технологій на уроках фізичної культури / О. А. Качан // Фізичне виховання в сучасній школі. - 2016. - № 2 - С. 21-23.
4. Матеріали Регіональної наукової інтернет-конференції «Актуальні проблеми фізичного виховання та спорту в сучасних умовах», 2020С. 17[Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.dnu.dp.ua/docs/ndc/202/Актуальні%20проблеми%20фізичного%20виховання%20та%20спорту%20в%20сучасних%20умовах.pdf>

УДК

ТРУДНОЩІ ЯКІ ВИНИКАЮТЬ ПІД ЧАС ФОРМУВАННЯ ВМІННЯ АУДІЮВАННЯ У ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ НЕФІЛОЛОГІЧНИХ СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ

*Глумакова О. І., викладачка кафедри іноземних мов МНАУ
Матвєєва А. Л., викладачка кафедри іноземних мов МНАУ*

Стаття присвячена проблемі формування вміння аудіювання, а саме труднощам, які виникають при формуванні цього вміння у здобувачів вищої освіти нефілологічних спеціальностей. З огляду на те, що аудіювання є найскладнішим видом мовленнєвої діяльності і йому приділяється недостатньо уваги під час навчання, визначено мету нашого дослідження.

The article is devoted to the problem of formation the listening comprehension skills, namely the difficulties of listening comprehension skills formation, which can be met by students of non-philological specialties. Given that listening comprehension is the most difficult type of speech activity and it is not given enough attention during training, the purpose of our study has been defined.

Ключові слова: аудіювання, труднощі аудіювання, автентичні тексти, здобувачі вищої освіти нефілологічних спеціальностей, педагогічний експеримент.

Keywords: listening comprehension, listening comprehension difficulties, authentic texts, students of non-philological specialties, pedagogical experiment.

У закладах вищої освіти курс іноземної мови носить комунікативно-орієнтований та професійно спрямований характер, і його завдання визначаються комунікативними та пізнавальними потребами фахівців відповідного профілю.

Завдання викладача іноземної мови - активізувати діяльність кожного здобувача в процесі навчання, створити ситуації для їх мовленнєвої діяльності. Завдання, які стоять на сучасному етапі перед вищою школою, орієнтують навчання іноземної мови не на пасивне володіння, яке полягає в умінні читати і перекладати літературу за фахом, а на практичне використання іноземної мови як засобу спілкування в соціокультурній та професійній сферах, тобто на формування вміння говоріння та аудіювання. Відтак, у нашому дослідженні ми розглянули один з найважливіших видів мовленнєвої діяльності - аудіювання, а саме труднощі у формуванні цього вміння.

Останнім часом увага до аудіювання значно зросла, адже практичне володіння, усним мовленням, його розвиток і збагачення неможливі без формування і вдосконалення вмінь сприймати усне мовлення й використовувати одержану інформацію у власних висловлюваннях.

С. Ю. Ніколаєва, визначає **аудіювання**, як розуміння сприйнятого на слух. [3, с. 117] А З. А. Кочкіна, яка ввела термін «аудіювання» у вітчизняну літературу, вважає, що термін «слухання» включає й інші значення: «розуміння усного мовлення, уважність під час сприймання, обмірковування фактів, вдумливе слухання і відокремлення значення з прослуханої інформації». Дослідниця пропонує термін «аудіювання» на позначення сприймання, розпізнавання й розуміння почутих мовних сигналів за аналогією та на відміну від читання як сприймання й розуміння написаного. [5, с. 11] Взагалі, термін "**аудіювання**" був введений у літературу американським психологом Брауном. Воно являє собою перцептивнурозумову мнемічну діяльність. [3, с. 117]

Спостереження за навчальним процесом переконують у недостатній підготовці здобувачів вищої освіти до подолання *труднощів* аудіювання. Відтак, спираючись на дослідження С. Ю. Ніколаєвої [3, 123], ми можемо прослідити, що успішність аудіювання залежить: по-перше від самого слухача, а саме від рівня розвитку у нього мовленнєвого слуху, пам'яті, наявності уваги, інтересу та інших особливостей, від його індивідуально-психологічних особливостей; по-друге, від мовних особливостей аудіотексту та його відповідності мовленнєвому досвіду і знання здобувачів вищої освіти; і по-третє від умов сприймання аудіотексту.

Отже, розглянемо детальніше *суб'єктивні труднощі*, які пов'язані з *індивідуально-віковими особливостями слухачів*. Труднощі аудіювання, зумовлені індивідуально-віковими особливостями здобувачів вищої освіти, є суб'єктивними, на відміну від труднощів об'єктивного характеру, спричинених змістом і структурою аудіотексту та умовами сприйняття. Успішність їх подолання залежить від уміння слухача користуватися механізмами ймовірного прогнозування, переносити аудитивні вміння та навички рідної мови на іноземну. Значну роль відіграють такі індивідуальні особливості здобувача:

кмітливість, уміння слухати і швидко реагувати на сигнали усномовленнєвої комунікації, переключатися з однієї розумової операції на іншу тощо. У процесі навчання аудіювання вирішальну роль відіграють індивідуально-психологічні особливості слухачів: рівень розвитку слухової диференційованої чутливості, слухової пам'яті, концентрації уваги. При навчанні аудіювання необхідно спиратися на ті особливості слухача, які відіграють суттєву роль у процесі сприйняття мовленнєвого повідомлення. Ці особливості розглядаються у психології на рівні таких підструктур особистості: спрямованість, досвід і форми відображення. Спрямованість особистості визначає стійку аперцепцію, що лежить в основі сприймання мовлення і формується усім процесом виховання людини. Обсягмовних і немовних знань суттєво впливає на ступінь розуміння аудіотексту, він впливає на процес інтерпретації тексту на рівнях значення і смислу та на форму його відображення.[4, 17]

Далі слід розглянути *мовні труднощі аудіювання*. Ці труднощі є об'єктивними, вони зумовлюються характером мовних засобів і структурно-композиційними характеристиками аудіотекстів. Існують: граматичні, лексичні та фонетичні труднощі аудіювання. Отже, у галузі *граматики ці труднощі* пов'язані як з синтаксисом, так ізморфологією. Сприймаючи фразу, слухач повинен розчленити її на окремі елементи, встановити зв'язок між ними та їх роль у висловлюванні. Деякі граматичні труднощі зумовлені наявністю аналітичних форм, відсутніх у рідній мові, та граматичною омонімією. *Лексичні труднощі* виникають при кількісному збільшенні словникового матеріалу та його різноманітності, при вживанні слів у переносному значенні, наявності фразеологічних зворотів. Труднощі розуміння також створюють багатозначні слова: пароніми, антоніми та синоніми також створюють труднощі розуміння, так само як слова, близькі за значенням до слів рідної мови, але різні за значенням. При сприйманні таких слів на слух необхідно утримувати у пам'яті весь контекст чи ситуацію, оскільки слухач чує засвоєне раніше слово замість іншого. І щодо *фонетичних труднощів*, то вони вважаються основними труднощами аудіювання. Основними фонетичними труднощами аудіювання є труднощі, пов'язані з інтонацією, логічним наголосом і темпом мовлення. Велике значення для адекватного розуміння має логічний наголос: він несе основне смислове навантаження. [1, 2] Для розуміння на слух велике значення має композиційна структура текстів, спосіб викладу думок, міжфразові зв'язки. Особливо складним для аудіювання є діалогічне мовлення, що вимагає додаткових аналітико-синтетичних дій. До мовних труднощів потрібно віднести також стилістичні особливості тексту (образні засоби, діалектизми, імена, реалії тощо).

Труднощі аудіювання, зумовлені умовами сприймання. Темп повідомлення визначає швидкість і точність розуміння на слух, а також ефективність запам'ятовування. Середній темп мовлення англійською мовою – 140-150 слів за хвилину. У процесі навчання аудіювання темп мовлення, що сприймається, не повинен перевищувати темпу внутрішнього мовлення слухача, отже, перший можна збільшити, лише прискорюючи останній. Кількість пред'явлень тексту. Більшість методистів погоджуються, що одноразове пред'явлення є найбільш

оптимальним, адже в реальній комунікації повідомлення не повторюється. І все ж в умовах навчання досить часто доводиться пред'являти текст двічі (наприклад, при наявності труднощів). У таких випадках рекомендовано пропонувати трансформовані варіанти тексту [3, 126]. Слід зауважити, що при безпосередньому спілкуванні аудіювання полегшується позамовними засобами (мімікою, жестами). При використанні аудіозапису ці фактори відсутні. Отже, дослідження довели, що якщо джерело мовлення бачимо, то відсоток розуміння мовлення на слух буде набагато вище, ніж у його зорову відсутність. Міміка, жести, рухи губ і просто контакт очей сприяють кращому розумінню мовлення. Грамотне використання аудіо та відео треків на заняттях з іноземної буде значно сприяти підготовці слухачів до ситуацій реального спілкування та знімає можливі труднощі.

Викладач має ставити здобувачів вищої освіти у такі умови, коли вони стикатимуться з тими труднощами і шукати шляхи та ефективні методи та засоби для подолання цих труднощів.

Таким чином, у процесі навчання аудіювання здобувачі вищої освіти обов'язково зіштовхуються із труднощами різного характеру. Наявність цих труднощів є, з одного боку, тією проблемою, вирішення якої призводить до формування навичок аудіювання, з іншого боку, вони не повинні перешкоджати навчальному процесу. Тому викладачу необхідно уживати певних заходів для їх подолання здобувачами, не знімаючи їх повністю, але навчаючи здобувачів переборювати власними зусиллями, за допомогою спеціальних вправ та використанням новітніх засобів навчання.

Література:

1. Борозьонова Ф. М. «Англійська мова та література: Труднощі аудіювання» - «Основа» - 2008 - №16-18 – ст. 2-3
2. Гальскова Н. Д., Никитенко З. Н. Теория и практика обучения иностранным языкам. Метод. Пособие. М: Айрис-пресс. 2004. С. 243-265
3. Ніколаєва С. Ю. Методика викладання іноземних мов у середніх навчальних закладах. Київ «Ленвіт». 2002. С.117-142
4. Киреева М. М. «Процеси аудіювання, роль аудіювання та пов'язані з ним проблеми у викладанні англійської мови, шляхи їх подолання» - Англійська мова та література – 2009 - №22-23 – с.13-23 19
5. Щукин А. Н. «Обучение иностранным языкам. Теория и практика»: Учебное пособие для преподавателей и студентов. – М: Филоматис – 2004 – с.126-140

УДК

ЩО ВАЖЛИВІШЕ ДЛЯ МОЛОДОЇ ЛЮДИНИ: РІВЕНЬ ІНТЕЛЕКТУ IQ АБО ЕМОЦІЙНИЙ ІНТЕЛЕКТ EQ?

Ігнатенко Ж.В., викладач кафедри іноземних мов МНАУ

Основна думка статті полягає в тому, що хоча емоції і інтелект зазвичай протиставляються, насправді вони взаємопов'язані, переплетені і

дуже часто тісно взаємодіють. І від успіху даної взаємодії безпосередньо залежить успіх молоді людини в багатьох сферах життя і діяльності.

Ключові слова: емоційний інтелект (EQ), розумовий інтелект IQ

The basic ideas of the article is that emotions and intelligence are usually very important in psychology of a human, in the reality they are interconnected, intertwined and very often interact closely. And the success of this interaction directly depends on the success of a young man in many areas of his/her life and activity. Another not less important characteristic of a person is vitality quotient which makes a great impact for a human.

Keywords: emotional intelligence (EQ), mental intelligence (IQ), vitality quotient (VQ)

Термін – емоційний інтелект (EQ) користується все більшою популярністю в світі, і особливо на Україні. Вперше про емоційний інтелект заговорили американські дослідники Джон Мейер і Пітер Селове. Вони фактично визначила все сучасне розуміння емоційного інтелекту у статті «Емоційний інтелект». Деніел Гоулманом, який в 1990 році написав книгу «Емоційний інтелект» в якій описав історію розвитку теорії емоційного інтелекту, дав огляд сучасних наукових уявлень про емоційний інтелект і навіть представив власну модель емоційного інтелекту, що отримала згодом назву змішаної моделі. Чому «EQ» може бути важливіше, ніж «IQ»? Ці вчені складають «трійку лідерів» в дослідженнях даного питання. У своїх дослідженнях Гоулмен виявив, що емоційний інтелект надає набагато більший вплив на потенціал успіху особистості (85%), ніж розумовий інтелект (15%). Емоційний інтелект - це здатність розпізнавати, розуміти і керувати своїми емоціями та емоціями інших. Багато роботодавців кажуть, що для успішної кар'єри молодій людині потрібно буде оволодіти 3 речами - адаптивністю, вміння працювати з інформацією і здатністю знаходити точки дотику з будь-якою людиною. Це і є емоційний інтелект (EQ).

Вчені придумали термін «EQ», щоб описати індивідуальний рівень емоційного інтелекту. Люди з високим EQ, і ті, у кого вище самооцінка, більше співпереживають і співчують іншим, підтримують більш близькі стосунки і легше адаптуються до життєвих перипетій.

Пропоновані чотири якості вважаються ключовими компонентами високого EQ:

Самоаналіз - означає, що людина знає себе і розуміє свої емоції. Це включає в себе здатність безпомилково визначити свої сильні і слабкі сторони, а також здорову частку самовпевненості.

Уміння управляти собою - означає, що людина контролює свої емоції, раціонально і позитивно реагує на зміни. Також це включає в себе надійність, сумлінність, відданість і оптимізм.

Соціальне усвідомлення - означає, що людина розуміє емоції інших і знає, як правильно на них реагувати. Це включає здатність співчувати і співпереживати іншим людям, побачити властиві їм унікальні таланти і якості, і наявність відмінних комунікаційних навичок. А також здатність відчувати себе комфортно в багатьох соціальних ситуаціях.

Управління відносинами - що є здатність підтримувати всі види відносин, уникати непотрібних конфліктів, і успішно виходити з конфлікту, що виник. Також до цього відноситься створення сфери впливу і прийняття на себе керівництва в разі потреби.

Якщо студенту бракує цих якостей, він може стати невпевненим у собі і перестати себе контролювати. Якщо він дозволить незрозумілим йому емоціям керувати його діями, він буде як човен, якого кинули дрейфувати в бурхливому морі. Тільки навчившись розуміти і контролювати свої емоції, молода людина зможе управляти своїм життям і направити свій шлях в спокійні води.

Деніел Гоулман доводить, що наш погляд на людський інтелект неймовірно вузький, і що наші емоції відіграють набагато більшу роль в мисленні, прийнятті рішення і особистий успіх, ніж це зазвичай визнається.

Емоційний інтелект включає самосвідомість і контроль імпульсу, наполегливість, ентузіазм і мотивацію, емпатію (співчуття) і соціальну спритність. Це ті якості, якими відзначені процвітаючі люди: їхні стосунки процвітають, вони - зірки на роботі.

За допомогою нових відкриттів в архітектурі мозку, що лежить в основі емоції і раціональності, Гоулман чітко показує, як емоційний інтелект може бути вихований і посилений в кожному з нас. А оскільки емоційні уроки, одержувані дитиною, фактично ліплять мозковий механізм, Гоулман забезпечує детальне керівництво на тему, як батьки і школа можуть отримувати з цього вигоду.

З рівнем IQ все досить просто: дослідження показали, що він практично не змінюється з часом і підвищити його практично неможливо. Тобто, це явище суто генетичне. Що стосується рівня EQ, то вчені поки не прийшли до єдиної думки з цього питання. Звичайно, емоційний інтелект теж має генетичну основу, але багато психологічних дослідження вказують на величезну роль виховання. Крім того, емоційний інтелект може збільшуватися з віком. Тому більшість вчених сьогодні схиляються до думки, що EQ і можна розвивати і, як наслідок - збільшити. Однак, дане питання поки ще потребує подальших наукових досліджень, результати яких, напевно, не змусять себе чекати! Але цей аргумент ставить перед нами, вчителями і викладачами, важливе питання: що ми можемо змінити, щоб допомогти студенту успішно оволодіти знаннями іноземної мови. Потрібно зауважити, що відмінність між IQ і EQ часто виявляється в здібностях, званих тут емоційним інтелектом, які включають в себе самовладання, старанність, наполегливість (сталість) і здатність мотивувати себе. І цим навичкам, можна навчити студентів, даючи їм кращий шанс використовувати будь-який інтелектуальний потенціал, який могла їм дати генетична лотерея.

Важливість емоційного інтелекту залежить від зв'язку між почуттям, характером і моральними інстинктами. Існує зростаюча очевидність того, що фундаментальні етичні позиції в житті виникають з лежачих в основі емоційних здібностей. Перш за все, імпульс - це засіб вираження емоції; джерело всякого імпульсу - почуття, що проривається, щоб висловитися в дії. Ті, хто опиняється

у владі імпульсу, - кому не вистачає самовладання, - страждають моральною неповноцінністю: здатність керувати імпульсом - це основа волі і характеру. До того ж, корінь альтруїзму - в емпатії, здатності читати емоції інших; при нестачі відчуття потреб або відчаю інших немає ніякого співчуття. І якщо є якісь дві моральних позиції, затребувані нашим часом, то це саме стриманість і співчуття.

Вже не секрет, що на кар'єру і бізнес більшою мірою впливає вміння будувати взаємовигідні відносини з людьми, вселяти довіру партнерів, приймати правильні рішення, керувати своїми і чужими емоціями.

В Америці зараз навіть став популярним такий вислів: «Завдяки IQ Ви влаштуєтеся на роботу, а завдяки EQ - робите кар'єру». Вже сьогодні, щоб потрапити в команду до Ілона Маска потрібно зіграти в спеціальну онлайн-гру. В ній штучний інтелект задає різні завдання, наприклад, він просить визначити, яку емоцію відчуває людина на тій чи іншій фотографії. Потім результати аналізуються і відправляються потенційному роботодавцю.

Розвиток EQ починається з дитинства. Розроблено спеціальні тренінги і психологічні програми для дітей, які закладають навички спостереження і усвідомлення своїх емоцій і емоцій близьких людей, і управління ними. Молодіжні програми розвитку EQ допомагають дітям і підліткам успішніше вирішувати свої проблеми, краще справлятися зі стресом, стати менш імпульсивними і радіти життю. Дослідження емоційних здібностей показали, що розвиток EQ - хороша профілактична міра проти асоціальної поведінки. Розвиток емоційної культури, емоційних здібностей дітей може зменшити ризик грубого насильства і допомогти запобігти жорстокі злочини, які часом спостерігаються в наших школах і дворах. Розвиток емоційних здібностей в ранньому віці дає дітям хорошу перевагу в дорослому житті.

Людина, з високим EQ, вміє розбиратися у власних почуттях, адекватно реагувати на ситуацію, що склалася, безпомилково розпізнавати почуття інших людей і ефективно використовувати їх для досягнення мети. Це найкраще вдається екстравертам, тому їх так багато серед керівників і топ-менеджерів вищої ланки.

У 1990 рр. американські психологи Пітер Селове і Джон Майер у своїй спільній праці «Емоційний інтелект» («Emotional intelligence») приходять до висновку і пишуть про те, що всупереч традиційному протиставленню емоції і інтелект тісно взаємопов'язані. Від ефективності їх взаємодії і залежить успішність людини. Люди, що володіють високим рівнем емоційного інтелекту (EQ), здатні до більш швидкого прогресу і більш ефективного використанню своїх здібностей.

Інакше кажучи, емоції перестали сприйматися як вороги інтелекту. Вчені переконані, що емоції збагачують розумовий процес, допомагають помітити несподівані альтернативи, зробити кращий вибір. Емоційний інтелект (EQ) - це інший шлях «бути розумним». І він залежить від того, як людина вибудовує свої взаємини з соціумом.

Згідно з результатами досліджень Майера і Селовея, «люди, що володіють високим рівнем емоційного інтелекту (EQ), здатні до більш

швидкого прогресу в певних областях і більш ефективному використанню своїх здібностей». Основна думка полягала в тому, що хоча емоції і інтелект зазвичай протиставляються, насправді вони взаємопов'язані, переплетені і дуже часто досить тісно взаємодіють. І від успіху даної взаємодії безпосередньо залежить успіх людини в багатьох сферах життя і діяльності.

Дослідженнями показано, що людина в своєму розвитку на 50% визначається генетикою і вихованням, сім'єю. На 10% - зовнішніми обставинами і на 40% - людина впливає сам. Він в силах вплинути на свій стан! Головне для людини, яка хоче вдосконалювати свої навички в EQ, зрозуміти, де область його розвитку, і бажати цього розвитку, а решта - питання часу і практики.

Досліджуючи емоції студента, ми можемо краще побачити деякі скрутні моменти в процесі навчання іноземної мови. Нам необхідно зрозуміти, що ж все це означає і як з'єднати здатності з емоціями, щоб наші студенти тільки виграли від цього в житті. Таким чином нашим завданням, як викладача, стає навчити студента не обходити перешкоди, а вміти їх долати, особливо в вивченні іноземних мов.

Літераура:

1. Андреева И. Н., О становлении понятия "эмоциональный интеллект" // Вопросы психологии: Научный журнал. - 2008. - № 5.
2. Андреева И. Н., Концептуальное поле понятия "эмоциональный интеллект" // Вопросы психологии. 2009. - № 4.
3. Андреева И. Н., Взаимосвязи эмоционального интеллекта и характеристик социально-психологической адаптации личности // Практична психологія та соціальна робота : Науково-практичний освітньо-методичний журнал. 2010. - № 12
4. Википедия. [Електроний ресурс]
https://ru.wikipedia.org/wiki/Коэффициент_интеллекта
5. Гоулман Д., Эмоциональный интеллект: научно-популярная литература / пер. с англ. А. П. Исаева. – М, 2009.

УДК 796.012.2

ВПЛИВ ПОЗНАВЧАЛЬНИХ ЗАНЯТЬ ФІЗИЧНОЮ КУЛЬТУРОЮ НА ЗДОРОВ'Я СТУДЕНТІВ

*Коржевський М.Ю., керівник фізичного виховання
Технологічно-економічний коледж Миколаївського НАУ*

Літературні дані про частоту тих чи інших захворювань у студентів, які займаються фізичною культурою, і їхнє порівняння з тими, які не займаються, численні, але дуже суперечливі, що обумовлено різною методикою збору й аналізу матеріалу, віковими категоріями. Не завжди проводиться і ступінь виразності захворювання, його вплив на стан і працездатність людини й ін. [1].

Багато авторів відзначають розходження в структурі захворювань у студентів, більш високий рівень компенсації у студентів, які не займаються фізичною культурою, з вірогідно меншою тривалістю втрати працездатності [2].

При правильному тренуванні і здоровому способі життя студенти можуть довгостроково зберігати здоров'я і високі функціональні можливості організму. В останні роки на одне з перших місць вийшли захворювання шлунково-кишкового тракту і печінки, це можна пояснити нераціональним харчуванням і екологічною обстановкою. Збільшилася і гінекологічна патологія.

В умовах сучасного світу з появою пристроїв, що полегшують трудову діяльність (комп'ютер, технічне устаткування), різко скоротилася рухова активність людей у порівнянні з попередніми десятиліттями. Це, в остаточному підсумку, приводить до зниження функціональних можливостей людини, а також до різного роду захворювань [3].

Інтелектуальна праця у студентів різко знижує працездатність організму. Але і фізична праця, характеризуючись підвищеним фізичним навантаженням, може в деяких випадках розглядатися з негативної сторони. Взагалі, недолік необхідних людині енерговитрат приводить до неузгодженості діяльності окремих систем (м'язової, кісткової, дихальної, серцево-судинної) і організму в цілому з навколишнім середовищем, а також до зниження імунітету і погіршенню обміну речовин. У той же час шкідливі і перенавантаження. Тому і при розумовій, і при фізичній роботі необхідно займатися оздоровчою фізичною культурою, зміцнювати організм.

Тому в навчальних закладах повинна активно застосовуватись навчальна робота, в якій має бути зацікавлений не тільки викладач фізичної культури, але й сам заклад. Таким чином, основними завданнями позанавчальної роботи є задоволення потреб у регулярних заняттях з фізичного вдосконалення, надання можливості проявити свій фізичний потенціал у різного роду змаганнях [4].

Здоров'я людини також великою мірою залежить від обсягу її знань і практичних умінь у використанні оздоровчих сил природи (в тому числі й холоду) для зміцнення здоров'я й профілактики захворювань. Свідоме застосування загартовуючих процедур потребує від студента певного рівня фізичної культури. Вона формується протягом усіх років навчання в навчальному закладі шляхом роз'яснення, переконання, організації їх практичної діяльності на заняттях та в позанавчальній роботі.

Викладачі і батьки повинні постійно підкреслювати велику роль загартовування у запобіганні хворобам, для зміцнення здоров'я студентів, спонукаючи їх до систематичного використання загартовуючих процедур.

Дані досліджень учених та нагромаджений практичний досвід свідчать про те, що ефективність таких загартовуючих процедур, як обтирання, обливання водою, приймання душі, водні ванни в поєднанні з сонячними та повітряними ваннами дуже висока.

Фізична культура повинна входити в життя людини з раннього віку і не залишати її до старості. При цьому дуже важливим є момент вибору ступеня навантажень на організм, тут потрібний індивідуальний підхід. Адже надмірні

навантаження на організм людини як здорової, так і з будь-яким захворюванням, можуть заподіяти йому шкоди [5].

Можна вважати, за результатами дослідницької роботи, заняття фізичною культурою на занятті у навчальному закладі не дає бажаного результату. Показники сили, швидкості і гнучкості тих, хто займається поза навчальною роботою з фізкультури чи спортом значно вище, ніж у тих, хто не займається. Те ж саме і зі здоров'ям студентів.

Література:

1. Физические тренировки как средство укрепления здоровья. Обзоры по важнейшим проблемам медицины. – М., 1988.
2. Медицинские проблемы физической культуры. – Выпуск 9. – К.: «Здоровья», 1984.
3. Анатомия человека: Учебник для техникумов физической культуры / Под ред. А.А.Гладышевой – М.: Физкультура и спорт, 1977.
4. Дубровский В.И. Движения для здоров'я / Физкультура и спорт. – 1989.
5. Физическая культура: Учебное пособие / Под ред.. В.А.Коваленко. – М.: Изд-во АСВ, 2000.

УДК 796

КРАЩИЙ ЧАС ДЛЯ ЗАНЯТЬ СПОРТОМ: ВРАНЦІ ЧИ ВВЕЧЕРІ?

*Медведєва Л.М., ст. викладач кафедри фізичного виховання
Миколаївський національний аграрний університет*

Регулярні фізичні навантаження – це ключ до чудового самопочуття, міцного здоров'я і підтягнутої фігури. Не важливо який ви виберете спорт – відвідування тренажерного залу, плавання, пробіжки або звичайну гімнастику – вплив на здоров'я буде значним та добре помітним вже після першого тижня регулярних тренувань. Та починаючи займатись спортом, багато людей будуть графік своїх тренувань відповідно до своєї зайнятості за день. Деякі обирають ранкові заняття, а деякі – ввечері, після роботи. Що ж є кориснішим?

Універсальної відповіді на це запитання не існує, адже багато залежить від фізіологічних особливостей організму, режиму дня і від типу самих тренувань. Науковці посилаються в цьому питанні на внутрішні біоритми особистості, слідування яким і має бути визначальним при виборі часу. Всіх людей можна умовно розділити на «жайворонків» та «сов» і залежно від того, в які години людина відчуває прилив бадьорості, визначають, в який час доби краще займатися спортом[1].

Люди, що можуть віднести себе до категорії «жайворонків», частіше обирають ранкові тренування. Прокинувшись о 5-6 ранку, та виконавши ефективно тренування, людина отримує заряд бадьорості та гарного настрою на весь день. Єдине, про що забувати не слід – це відновлення і відпочинок. Щоб зберегти міцне здоров'я, організму людини потрібен повноцінний сон не менше 8 годин[2,с.114]. Тому, плануючи тренування на ранок, потрібно лягти спати напередодні раніше.

Види спорту, які будуть доречні у першій половині дня: спортивна ходьба, біг, їзда на велосипеді, плавання, гімнастика. Зранку людський організм цілком готовий до фізичних навантажень. Всі системи функціонують в повній мірі, підвищується витривалість і посилюється імунітет[1,с.55].

Доведено, що після 13 години дня у людини починається спад фізичної активності, з'являється почуття втоми і бажання відпочити. Відновлення сил відбувається приблизно о 16 годині – саме в цей час і настає готовність до інтенсивних тренувань[3].

Оптимальні види спорту для денних тренувань: фітнес, йога, аеробіка та інші заняття для схуднення; командний спорт (волейбол, баскетбол, футбол тощо); силові навантаження з вагою для розвитку сили і витривалості[1].

Вечірній час – найзручніший для тих, хто з ранку і весь день зайнятий на роботі. Найкращим часом для інтенсивних занять вважається проміжок з 17 до 20 години[1]. В цей час корисними можуть бути такі види спорту: фітнес, плавання і гідро-аеробіка, силові тренування, танці, йога.

Так, як висновок слід додати, що займаючись вранці – покращується метаболізм, вдень – розвивається сила і витривалість, а ввечері – втрачаєш набуті за день калорії. Тому кожна людина повинна обирати час для тренувань відповідно до: свого розпорядку дня, режиму харчування, загального самопочуття та улюбленого виду спорту[1,2].

Рекомендація: слід спробувати тренуватись в різні години, це дає можливість зрозуміти, який час і які види активності підходять саме вам[3]. Щоб отримати позитивні результати, мати міцне здоров'я та гарне тіло, важливим є розробка власного графіку тренувань. Слухайте своє тіло, завжди довіряйте своїм відчуттям і тренуйтеся із задоволенням!

Література:

1. Фізичне виховання: навчальний посібник /Присяжнюк С.І. – Київ: ЦУЛ, 2019 – 504с.
2. Основи теорії та методики спортивного тренування : навчальний посібник/ Т. В. Вознюк - Вінниця : ФОП Корзун Д. Ю., 2016. – 236 с.
3. Фізичне виховання студентів : [курс лекцій] ; за заг. ред. Р. Р. Сіренко. – Львів : ЛНУ імені Івана Франка, 2011. - 251с.

УДК 796.015.58.

ВИКОРИСТАННЯ МЕТОДУ КОЛОВОГО ТРЕНУВАННЯ НА ЗАНЯТТЯХ ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ

*Мельник О.С., викладач кафедри фізичного виховання
Миколаївський національний аграрний університет*

Визначення «спосіб життя» є досить багатозначним, саме воно охоплює різні сфери життєдіяльності людей. Ми можемо спостерігати, як дане поняття застосовують у багатьох наукових дисциплінах і дослідженнях: у філософії, політології, соціології, педагогіці та інших галузях пізнання.

Спосіб життя – це система діяльності, яку обирає сам індивід. Кожен сам вирішує чи займатись йому спортом, чи навпаки мати схильність до куріння, алкоголю та інших речовин. Одним із основних важливих завдань освіти є виховання молоді щодо свого фізичного здоров'я, здоров'я оточуючих. Головним чинником формування здорової особистості є фізична культура і спорт. На сьогоднішній день вимоги до фізичної підготовки людей, їх стану здоров'я – зростають. Сучасна молодь стикається з серйозними проблемами здоров'я, такими як: хронічні ревматичні хвороби серця, неврози, гіпертонія, ожиріння, головні болі, астма, сколіоз тощо.

Фізична культура займає чинне місце у справах виховання молоді та у формуванні їх моральних цінностей. Адже саме фізичні вправи зміцнюють здоров'я, підтримують фізичну і розумову працездатність. Головною проблемою відсутності здобувачів на уроках фізичного виховання є одноманітність вправ, відсутність цікавого матеріалу та навичок. Ретельно підбираючи методи, викладачі прийшли до того, що метод колового тренування є більш відповідним для здобувачів. Він забезпечує високий емоційний стан учнів, дає змогу на підвищення навантаження, що впливає на рівень фізичної підготовки.

Характерною рисою даного методу є виконання комплексу із 6-10 вправ, тренувальний вплив яких спрямований на розвиток конкретних функціональних систем організму. Вправи складаються із 4 - разового повторення певного комплексу за точно визначений час [1].

Рівень навантаження визначається індивідуально для кожного здобувача. Це застосовується на підставі результатів випробування за методом повторного максимуму для кожної вправи даного комплексу. Кожний здобувач у межах контролю за нормою робочих фаз і відпочинку виконує по черзі усі вправи з умовою досягти більш вищого результату в кожній з них. Показники виконаної роботи і ЧСС (за 10 с) відразу ж після роботи та в кінці інтервалів відпочинку записуються в індивідуальну картку. Завдяки цьому результату і будуть сформовані індивідуальні завдання. Автори цього методу Р. Морган і Г. Адамсон вважали оптимальною індивідуальною початковою нормою тренувального максимуму (ПМ:2) у кожній вправі комплексу при трьохразовому проходженні кола [2].

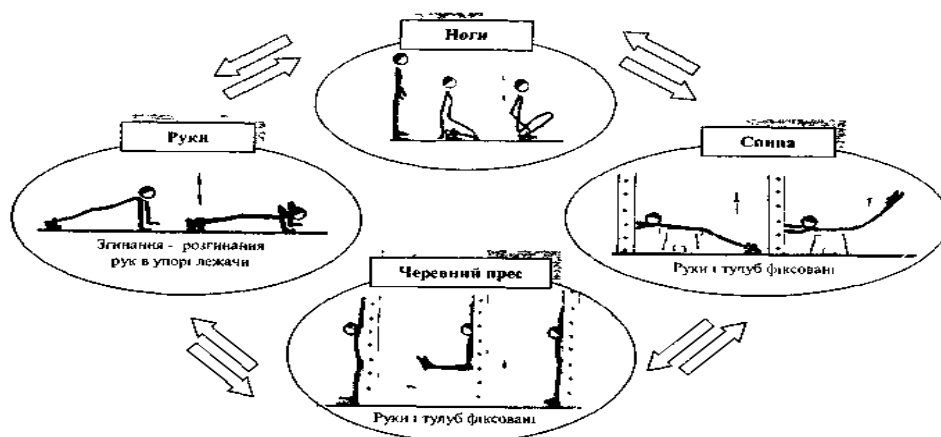

Рисунок 1 - Схема символічного зображення тренувального завдання з розвитку сили за методом колової вправи.

Головним завданням даного методу є:

- ✓ ефективний розвиток рухових якостей в умовах обмеженого ліміту часу;
- ✓ суворі регламентації фізичного навантаження, при цьому розвиток рухових якостей повинен мати тісний зв'язок із засвоєнням програмного матеріалу.

Отже, можна зробити висновок, що комплекси колового тренування включають фізичні вправи, які за своєю структурною найбільш відповідають умінням і навичкам того чи іншого розділу програми. Відсутність складності вправ дозволяє виконувати їх багаторазово й комплексно, як одну тренувальну роботу в цілому, протягом 30-60-90 хвилин за трьома основними варіантами колового тренування. Варіанти можна поділити на:

1. Екстенсивний: на кожному підході здобувач робить вправу у зручному для себе темпі, без завдання максимальної кількості повторень.
2. Інтенсивний темповий: на кожному підході здобувач намагається виконати якомога більшу кількість повторень вправи протягом точно визначеного часу.
3. Інтенсивний інтервальний: на кожному підході здобувач виконує визначену кількість повторень фізичної вправи. Все коло слід пройти якомога швидше [3].

Підводячи підсумок, можна сказати, що метод колового тренування дає змогу ефективно розподіляти час на тренування та вправи, використовувати час, який запланований для кожного здобувача. Даний метод порівняно з багатьма іншими робить тренування різноманітним, тим самим зацікавлює і активізує тих, хто займається.

Література:

1. Вільчковський Е.С. Застосування методу колового тренування на уроках фізичної культури.,2015. - 42 с.
2. Циповяз А.Т., Севрюк М.П., Жданова М.А., Геращенко Б.І. Ефективність дозованих фізичних вправ. Педагогіка, психологія та медико - біологічні проблеми фізичного виховання і спорту. Наукова монографія за ред. проф. С.С. Єрмакова - Харків, 2017.№3 109-111 с.

УДК 796

ВПЛИВ РУХОВОГО РЕЖИМУ НА ПРОФЕСІЙНО-ПРИКЛАДНУ ПІДГОТОВКУ СПЕЦІАЛІСТА

*Мицик А. І., викладач кафедри фізичного виховання
Миколаївський національний аграрний університет*

Суспільне значення професійно-прикладної фізичної підготовки студентів-спеціалістів, фахівців різного профілю сучасного виробництва підвищується з кожним роком. Це пов'язано з наростаючою тенденцією соціально небезпечного зниження рухової активності.

У процесі розумової праці найбільш типовим є робоче положення, сидячи за столом. У такому, багаторазово зігнутому в різних суглобах ніг, рук, тулуба і шиї, положенні, з дещо нахиленими вперед головою і тулубом - кров розподіляється по органах і тканинах дуже нерівномірно - можуть проявлятися несприятливі застійні явища в мозку, черевної порожнини, порожнини тазу, в ногах.

Більшість м'язових груп при цьому відчують тривалі і одноманітні статичні напруги, особливо м'язи шиї і попереку. В результаті такого тривалого, специфічно нахиленого положення тіла у працівників розумової праці (економістів, бухгалтерів, менеджерів), які не займаються фізкультурою і спортом, виробляється поверхневе дихання, зменшується життєва ємкість легень, порушується постава, старіють м'язи скелета, знижується обмін речовин. Погіршення стану здоров'я студентів викликає велике занепокоєння.

Студенти, що просиділи 6-8 годин за партою, віддають переваги комп'ютерним іграм, перегляду телепередач, відеофільмів і т.д., і мало хто веде активний здоровий спосіб життя. Суть основних завдань, що вирішуються в процесі професійно-прикладної фізичної підготовки (ППФП), студентів-спеціалістів полягає в тому, щоб:

1) поповнити й удосконалити індивідуальний фонд рухових умінь, навичок та фізкультурно-освітніх знань, що сприяють освоєнню обраної професійної діяльності;

2) інтенсифікувати розвиток професійно важливих фізичних якостей і безпосередньо пов'язаних з ними здібностей, забезпечити стійкість підвищеного на цій основі рівня дієздатності;

3) підвищити ступінь резистентності організму стосовно несприятливих впливів умов середовища, в яких протікає трудова діяльність, сприяти збільшенню його адаптаційних можливостей, збереженню та поліпшенню здоров'я;

У вищих навчальних закладах на заняттях з фізичного виховання основна увага приділяється виключно підвищенню рівня загальної фізичної і спортивно-технічної підготовки студентів. Виховання потреби у фізичному самовдосконаленні, самозбагачення особистості, формування навичок здорового способу життя за допомогою фізкультурно-спортивної діяльності на практиці найчастіше здійснюється стихійно або зовсім ігнорується.

Навчальні заняття з фізичного виховання повинні вирішувати питання фізкультурної освіти і виховання, знайомити студента з елементами психофізичного тренінгу, враховувати специфіку навчання та майбутню професійну діяльність, вивчати різнобічні психологічні аспекти, пов'язані з умінням долати стресові ситуації. Важливе завдання при підготовці спеціалістів - активізувати їх пізнавальну діяльність у процесі навчання, а це означає, насамперед, розвивати їх мислення. Багато прикладів підтверджують, що випускники вузів, які активно займалися під час навчання фізичною культурою і спортом, успішно трудяться в складних умовах підприємств. Однак деякі факти свідчать про те, що не в повній мірі використовуються всі можливості

фізичного виховання у вирішенні завдань підготовки студентів до високопродуктивної праці.

Більшість дослідників вказують, що високої ефективності при вихованні професійно-прикладних фізичних якостей можна досягти за допомогою досить різноманітних засобів фізичної культури і спорту. При цьому застосовуються в процесі ППФП спеціальні прикладні вправи - це ті ж звичайні фізичні вправи, але підібрані і організовані в повній відповідності з її завданнями.

В даний час ще не існує спеціальної класифікації фізичних вправ, орієнтованої на завдання ППФП фахівців різних професійних груп, тому в кожному окремому випадку це питання має вирішуватися самостійно.

Однак при підборі засобів фізичного виховання з метою ППФП має сенс провести більш диференційовану їх угруповання, що дозволить більш направлено і вибірково використовувати ці кошти у процесі фізичного виховання студентів. В даний час ППФП студентів до високопродуктивної праці в різних сферах народного господарства здійснюється у вузах країни наступними основними напрямками:

1) оволодіння прикладними вміннями та навичками, які є елементами окремих видів спорту;

2) акцентоване виховання окремих фізичних і спеціальних якостей, особливо необхідних для високопродуктивної праці в певній професії;

3) придбання прикладних знань (знань і умінь застосування засобів фізичної культури і спорту в режимі праці та відпочинку з урахуванням мінливих умов праці, побуту і вікових особливостей та ін).

Прикладні фізичні вправи, і окремі елементи з різних видів спорту можуть у поєднанні з іншими вправами забезпечити виховання необхідних прикладних фізичних і спеціальних якостей, а також освоєння прикладних умінь і навичок.

Література:

1. В. І. Попов, М. І. Попов, В. о. Жеванов Професійно-прикладна фізична підготовка студентів-економістів , 2010
2. Раєвський Р. Т. Професійно-прикладна підготовка студентів технічних вузів: Підруч. посібник. - К.: 2015. - 136 с.
3. Баранов Ст. Ст. Фізична культура: підручник, 2012 - 289с.

УДК 796

ФІЗИЧНА КУЛЬТУРА І ЗДОРОВИЙ СПОСІБ ЖИТТЯ СТУДЕНТА

*Овчарук С.В., ст. викладач кафедри фізичного виховання
Миколаївський національний аграрний університет*

Фізична культура є однією з головних складових здорового способу життя. Недолік фізичних вправ призводить до ослаблення організму, і саме фізична культура допомагає підтримувати в працездатному стані серцево-

судинну і кістково-м'язову системи. Фізична культура є відмінним засобом для профілактики різних захворювань [1, 2].

Заняття фізичною культурою сприяють розвитку волі. Вони вчать долати різні труднощі і домагатися поставленої мети. Ці якості найбільш важливі для молодого покоління, а також пасивним по натурі людям.

Виховання фізичних якостей ґрунтується на постійному прагненні зробити можливе для себе, здивувати оточуючих своїми можливостями. Метою фізичного виховання у вищих навчальних закладах є сприяння підготовці гармонійно розвинених, висококваліфікованих фахівців [2, 4].

У процесі навчання у ВНЗ за курсом фізичного виховання передбачається вирішення наступних завдань:

1) виховання у студентів високих моральних, вольових і фізичних якостей, готовності до високопродуктивної праці;

2) збереження і зміцнення здоров'я студентів, сприяння правильному формуванню і всебічному розвитку організму, підтримання високої працездатності протягом усього періоду навчання;

3) всебічна фізична підготовка студентів;

4) професійно-прикладна фізична підготовка студентів з врахуванням особливостей їх майбутньої трудової діяльності;

5) придбання студентами необхідних знань з основ теорії, методики, і організації фізичного виховання і спортивного тренування;

6) вдосконалення спортивної майстерності студентів - спортсменів;

7) виховання у студентів переконання в необхідності регулярно займатися фізичною культурою і спортом.

Процес навчання організовується в залежності від стану здоров'я, рівня фізичного розвитку та підготовленості студентів, їхньої спортивної кваліфікації, а також з врахуванням умов і характеру праці їх майбутньої професійної діяльності.

Масові оздоровчі, фізкультурні і спортивні заходи спрямовані на широке залучення студентської молоді до регулярних занять фізичною культурою і спортом, на зміцнення здоров'я, вдосконалення фізичної і спортивної підготовленості студентів. Вони організовуються у вільний від навчальних занять час, в вихідні та святкові дні, в оздоровчо-спортивних таборах, під час навчальних практик, табірних зборів.

Включаючи різноманітні форми рухової діяльності (біг, ходьбу, стрибки, метання, удари, ловлю і кидки, різні силові елементи), спортивні ігри розвивають окомір, точність і швидкість рухів, м'язову силу, сприяють розвитку серцево-судинної, нервової, дихальної системи, поліпшенню обміну речовин, зміцненню опорно-рухового апарату. Спортивні ігри характеризуються безперервною зміною ігрової обстановки і сприяють виробленню у спортсменів швидкого орієнтування, винахідливості і рішучості. Необхідність дотримання певних правил в спортивних іграх і гра в команді допомагають виховувати у гравців дисциплінованість, вміння діяти в колективі. Чим різноманітніше і складніше прийоми тієї чи іншої гри, чим більше в ній рухів, пов'язаних з

інтенсивною м'язовою роботою, тим більше вона впливає на організм і цінніше як засіб активного відпочинку.

Найбільш ефективним тривалим активним відпочинком є спортивний туризм, участь в спортивних заходах (орієнтування на місцевості і т.д.). [3, 4]

Розрізняють туризм пішохідний, велосипедний, автомобільний, лижний, водний і комбінований, при останньому частину шляху відбувається пішки і частина – тим чи іншим видом транспорту. Під час туристичних походів підвищується настрій, виникає приплив бадьорості і сил. Все це позитивно впливає на стан нервової системи. Крім того, тривале перебування на свіжому повітрі, особливо в походах на ночівлю під відкритим небом і в наметах, сприяє загартовуванню організму.

Кожен студент хоче бути здоровим і сильним, і саме фізична культура допоможе йому в цьому. На заняттях з фізичної культури є можливість поліпшити стан організму, поліпшити свою поставу, поліпшити зір. Фізкультура допомагає загартовуватися, а це підвищує імунітет. Щоденне заняття спортом допомагає бути сильніше і витривалішими.

Література:

1. Дмитренко С.М. Методичні рекомендації для підготовки студентів до екзамену з Теорії фізичного виховання для студентів освітньо-кваліфікаційного рівня «бакалавр» / С. М. Дмитренко, І. О. Асаулук. - Вінниця, 2016. - 112 с

2. Краснобаєва Т.М. Особливості формування фізкультурно-спортивних умінь у студентів: методичний посібник для викладачів фізичного виховання Вищих Навчальних Закладів освіти / Т. М. Краснобаєва, М. А. Галайдук. - Вінниця: Едельвейс і К, 2016. - 49 с

3. Кулепов Євген. Техніка пішохідного туризму: проведення змагань у Закритого акціонерного приміщеннях / Євген Кулепов Кресназнавство. Географія. Туризм. - 2019. - Вересень (№ 9). - С. 63-67.

4. Фізичне виховання, спорт и культура здоров'я у сучасности суспільстві: збірник наукових праць Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки. № 2 (46) / ред. А. В. Цьось; Міністерство освіти и науки України, Східноєвропейській національний університет імені Лесі Українки. - Луцьк: Східноєвропейській національний університет імені Лесі Українки, 2019. - 123 с.

УДК 371.134:81'243:008

ФОРМУВАННЯ КРОСКУЛЬТУРНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ В ПРОЦЕСІ ІНОШОМОВНОЇ ПІДГОТОВКИ ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Орлова О.В., кандидат культурології, старший викладач кафедри іноземних мов МНАУ

Стаття присвячена проблемі формування кроскультурної компетенції майбутніх фахівців в процесі вивчення іноземної мови, що є основою глобального розуміння культури та сприяє ефективному міжкультурному діалогу та взаєморозумінню.

Ключові слова: *кроскультурна компетенція, майбутній фахівець, міжкультурна комунікація, мовна підготовка, мовленнєві уміння і навички, полікультурне середовище.*

The article deals with the problems of cross-cultural competence formation of future graduates in the process of foreign language learning that is the basis for global culture understanding and contributes intercultural dialogue and understanding.

Key words: *cross-cultural competence, future graduate, intercultural communication, language education, language skills, polycultural environment.*

Considering the joining Ukraine to the European Union the improvement of the quality of professional training corresponding the international and European standards is gaining its actuality. Professional competence shall admit that the graduate must be aware of all cultural norms and patterns in the given sphere of human activity. If the person is competent even beyond the bounds of his own professional activities, he/she shall be common culturally competent [4].

A. Fliyer sees the notion of “cultural competence” as quite high degree of person’s socialization and enculturation that enriches him with opportunity to understand, use and interpret the whole scope of everyday and special knowledge which make the standards of general-social erudition in the certain environment, body of rules, the specimens of laws, customs and bans.

Cultural competence of the personality defines the measure of his acquaintance with common social experience of the nation generally and the norms of interpersonal relations produced by that experience [5, с. 240–242].

The need for strong cross-cultural competence in today’s environment is stronger than ever before. Globalization and the changing demographics in many of the world’s leading countries has lead to a significant increase in professional communication in the foreign languages. This process can’t be effectively performed without being aware of behavior rules, norms, methods of cross-cultural communication. Thus, future professionals training for cross-cultural communication minding the cross-cultural competence formation in the process of foreign languages studies is an essential demand of today and a cornerstone of their successful career in the international human resources market.

The notion of cross-cultural communication having become essential in the framework of the modern foreign languages studies conception has been investigated by numerous foreign and home researchers (M. Akopova, N. Almazova, S. Ter-Minasova, E. Vereshchagin, V. Kostomarov, V. Safonova, L. Barna, M. Byram, E. Hall, G. Hofstede, G. Neuner and others).

Nowadays, English being the language of international communication is used as overcultural and metacultural language all over the world. This means that communication is performed in non-native language for the participants of speech interaction, i.e. language-mediator, and is becoming cross-cultural communication itself [3]. Thus, cross-cultural relations are occurring within the contact between the representatives belonging to more than two cultural groups. It is necessary to introduce the elements of culture of different world communities into foreign

language for specific purposes curriculum to make this communication effective, tolerant, avoiding the conflicts, not breaking cultural traditions and rules.

Therefore, the study of languages of international communication shall be performed in the context of the dialogue of cultures and civilizations which, finally, can result in the formation of cross-cultural competence. To have cross-cultural competence means to be able to perform cross-cultural communication in the professional activities. To form cross-cultural competence is to make conditions for the students to adopt to the specificity of cross-cultural relations between the native culture and culture under study speech act structural differences, the system of values, specific features of verbal and non-verbal behavior in accordance with the cultural norms. With the mind of cross-cultural aspect, lingua country studies and lingua culture studies are becoming essential competences for tourism and hospitality professionals training.

The professional competence of graduates shall include professional knowledge, skills, methods of performing professional activities and ability to fulfil their professional activities in certain area and in foreign language speaking environment.

The future professionals training shall be based on the authentic materials reflecting the specific features of overseas experience in their professional sphere including regional culturally marked component that can inform foreign clients about native culture and specific resources of the given area [2].

The methods of formation of the cross-cultural competence should have in its foundation the following principles of linguodidactics: the principle of orientation to “cross-cultural literacy” formation, the principle of contrastively reflecting the cross-cultural aspect of training, the principle of co-studying the languages and cultures, the principle of lingua cultural orientation.

The important elements of the formation of cross-cultural competence of the university graduates should be emphasized as follows: lingua country studies – the knowledge of the lexical units marked with national and cultural semantics as well as ability to use them adequately in the certain communication situation; lingua culture studies – readiness to percept the different form of communicative behavior, understanding its differences and variability depending on the culture, avoiding both sense and cultural failures strategy formation.

REFERENCES

1. Гершунский Б.С. Философия образования для XXI века / Б.С. Гершунский. – М., 1997. – 693 с.
2. Михеева, С.А. Формирование социокультурной компетенции при обучении иностранным языкам. // Лингвофевраль: материалы межвузовской научно-практической конференции по проблемам филологии и методики преподавания иностранных языков. - Сочи: РИО СГУТиКД, 2005 - С.24-26.
3. Михеева, С.А. К вопросу реализации культурологического аспекта профессиональной подготовки студентов туристского вуза на занятиях по иностранному языку. // Материалы 5-й студенческой научно-практической конференции г.Сочи, 23-25 марта 2006 г. (Дни науки Социально-педагогического института СГУТиКД).- С.69-70.
4. Розов Н.С. Философия гуманитарного образования / Н.С. Розов. – М. : Исследовательский центр проблем качества подготовки специалистов, 1993.

5. Флеер А.Я. Культурология для культурологов : навч. посіб. для высшей школы / А.Я. Флеер. – М. : Академический проект, 2000. – 496с.

УДК 796

СПОРТ ТА ДІДЖИТАЛІЗАЦІЯ: ХТО ПЕРЕМОЖЕ?

*Петренко Н. В., канд. пед. наук, завідувач кафедри фізичного виховання
Миколаївський національний аграрний університет*

В сучасному світі стрімкий розвиток світової цивілізації дає можливість широко поширювати електроні інформаційні мережі, які забирають багато вільного часу. Виникли зміни в усіх сферах суспільного життя: онлайн-робота або робота в офісі, створення відкритих дистанційних курсів, онлайнвебінари, квести, тобто «на місці», «сидячи» все це негативно впливає на здоров'я та самопочуття людини. Тому, на нашу думку, актуальним є проблема необхідності заняття фізичною культурою та спортом для всіх верств населення.

XXI століття характеризується значним технологічним проривом людства, розвитком діджиталізації, появою нових технологій, які повинні полегшити звичайне життя людей та дозволити більше часу приділяти нагальним потребам, а не звичним побутом справам. Попри те, що у людей з'явилося більше вільного часу, який можна використовувати в тому числі на заняття спортом, виникла проблема залежності людей від гаджетів, Інтернету, відповідно соціальних мереж тощо. Саме тому необхідно допомогти людям виробити звичку займатися спортом, вести здоровий спосіб життя, тобто піклуватися про власне здоров'я.

Відповідно до закону України від 24.12.1993 №3808-ХІІ «фізична культура – діяльність суб'єктів сфери фізичної культури і спорту, спрямована на забезпечення рухової активності людей з метою їх гармонійного, передусім фізичного, розвитку та ведення здорового способу життя» [**Error! Reference source not found.**].

Діджиталізацію необхідно розглядати з позиції комплементарності, що передбачає охоплення нею всіх процесів людської діяльності та суспільного життя, у тому числі і освіти. Сьогодні доводить, що вже створено технології дистанційного і веб-зорієнтованого навчання (веб-додатки, вебінари, веб-квести, веб-мультимедіа, веб-зорієтована система відкриті дистанційні курси, віртуальні лабораторії, тощо). Освіта орієнтується на діяльнісні, розвиваючі технології, які формують у молоді уміння вчитися, оперувати і управляти інформацією, швидко приймати рішення, пристосовуватись до потреб ринку праці (формування основні життєві компетенції) [3].

Ольга Камінська акцентує увагу на тому, що сьогодні Інтернет-залежність вважається однією з основних проблем сучасного суспільства. Найбільше підпадають під її вплив підлітки та молодь, для яких мережа Інтернет є джерелом для самовизначення й самоствердження, а обізнаність у новітніх

інтернет-технологіях – можливістю підкреслити власну значущість у колі однолітків [2].

Кожна людина повинна вміти раціонально та виважено розподіляти свій час та використовувати його повною мірою [1]. На сьогодні за результати опитування доросла людина в середньому витрачає на гаджети 45% власного часу. Це катастрофічні показники, адже це час протягом якого людина просто дивиться в монітор чи екран смартфона і фізично нічого не робить. Так як життя у сучасному світі неможливе без використання гаджетів та технологій, для збереження власного здоров'я необхідно людям раціонально розподілити власний час і включити в нього обов'язково заняття спортом та фізичною культурою.

Займатись фізичними вправами та вести здоровий спосіб життя необхідно тому, що відмінний фізичний стан це профілактика багатьох захворювань; психологічне розвантаження допомагає розслабитись та зняти напругу, звільнитися від стресу; можливість схуднути та підтримувати форму; розвивати свої фізичні здібності, навички; можливість реабілітації після хвороби чи нещасного випадку; подовження тривалості життя (як індивідуально, так і суспільства і цілому) - можливість довше залишатися молодими.

Сьогодні існує багато видів спорту та напрямків якими можна займатися і підтримувати власне здоров'я. Стає «модним» правильно харчуватися, займатися фітнесом, йогою, відвідувати заняття танців, басейн, їздити на велосипеді тощо. Але потрібно щоб заняття спортом та фізичною культурою підтримувалося на усіх рівнях: на роботі – обладнати безкоштовні спортзали для працівників; поруч з будинком – обладнати спортивні та дитячі майданчики (це завдання місцевих органів влади); в місті – розмежувати доріжки для велосипедів; в парках – створити ігрові майданчики (для гри в волейбол, теніс).

Отже, якщо об'єднати всі зусилля – допомога місцевих органів влади, керівництва на роботі та власне бажання людини, то можна використати сучасні технологічні здобутки для покращення та підтримання здоров'я населення на відповідному рівні та запобігання розвитку різноманітних хвороб.

Література:

1. Іванько О. А. Фізична культура і спорт як соціальна сфера діяльності людини. Педагогіка, психологія та медико-біологічні проблеми фізичного виховання і спорту. 2004. № 18. С. 138–143.
2. Камінська О. Вплив інтернет-залежності на формування ціннісних орієнтацій молоді / О. Камінська // Нова педагогічна думка. - 2014. - № 1. - С. 178-182. Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Npd_2014_1_57
3. Омельчук О. В. ДІДЖИТАЛІЗАЦІЯ СУСПІЛЬСТВА І ҐАДЖЕТ-ЗАЛЕЖНІСТЬ СУЧАСНОЇ МОЛОДІ – ПОКОЛІННЯ DIGITALNATIVES / О. В. Омельчук, Л. М. Левіцька. // Науковий часопис НПУ імені М.П. Драгоманова Випуск 3 К (123) – 2020. – С. 296–300.
4. Про фізичну культуру і спорт: закон України від 24.12.1993 № 3808-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3808-12>.

НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЯКОСТІ ОСВІТИ НІМЕЧЧИНИ

Пономаренко Н. Г., кандидат педагогічних наук, старший викладач кафедри іноземних мов МНАУ

В статті розглядається нормативно-правове забезпечення якості освіти Німеччини. Наголошено, що для усіх рівнів освіти, крім професійної, розроблені та затверджені освітні стандарти, за якими й визначається якість навчального закладу та освітнього процесу.

Ключові слова: *нормативно-правове забезпечення, якість освіти, стандарти, освітній процес*

The article considers the regulatory and legal quality of education in Germany. It is emphasized that for all levels of education, except professional, educational standards have been developed and approved, which determine the quality of the educational institution and the educational process.

Keywords: *regulatory support, quality of education, standards, educational process*

На початку 2000-х років перед Німеччиною постала необхідність встановлення ефективності німецької освіти в міжнародному порівнянні. Під час міжнародних порівняльних досліджень німецькі учні показали дуже низькі результати, і це стало поштовхом проведення в 2003 році експертизи системи освіти під керівництвом Е. Кліме (E. Klieme) [1]. На основі цієї експертизи були розроблені, і Постійною конференцією міністрів культури й освіти Німеччини (Kultusministerkonferenz (КМК) затверджені освітні стандарти, що визначають рівень володіння предметними компетенціями, яких учень повинен досягти на кожному етапі навчання у школі.

В 2009 році Постійною конференцією міністрів культури й освіти представлена «Концепція використання освітніх стандартів для розвитку освітнього процесу» («Konzeption der Kultusministerkonferenz zur Nutzung der Bildungsstandards für die Unterrichtsentwicklung»), яка висвітлює взаємозв'язок перевірки компетенцій та розвитку освітнього процесу, а також шляхи організації освітнього процесу, орієнтованого на досягнення учнями відповідних компетенцій [2].

В більшості федеральних земель обов'язковою є розробка програми розвитку школи, в якій визначаються зміст, цілі навчання, а також процедура та критерії внутрішньої експертизи, метою якої є покращення освітнього процесу [3, с. 282].

В доповнення освітніх стандартів в більшості федеральних земель Німеччини розроблені так звані орієнтовні рамки якості школи (Rahmenrichtlinien für die Schulqualität), які містять індикатори якості школи та

освітнього процесу, і є інструментом проведення внутрішньої експертизи освітнього закладу [4].

Забезпечення якості в професійній освіті регулюється передусім законами, розпорядженнями та рекомендаціями головного комітету та комітетів федеральних земель Федерального інституту професійної освіти (Bundesinstitut für Berufsbildung (BIBB)) [5], основними завданнями яких згідно Федерального закону про професійну освіту є постійний розвиток якості професійної освіти [6]. На відміну від Австрії та Швейцарії, де розроблені інструменти забезпечення якості професійної освіти, в Німеччині ці інструменти знаходяться на стадії розробки.

Необхідність регулярної оцінки діяльності вищих навчальних закладів закріплюється в Рамковому законі про вищу освіту Німеччини (Hochschulrahmengesetz) (§ 6, п. 1). В законі підкреслюється також важливість участі студентів у цьому процесі (п. 2) та публікації отриманих результатів (п. 3) [7]. Ці положення включені і в закони про вищу освіту більшості федеральних земель Німеччини.

В 2005 році Постійною конференцією міністрів культури й освіти Німеччини затверджено Положення щодо забезпечення якості викладання, в якому визначено основні елементи системи менеджменту якості, а саме: акредитація (програмна, інституційна та системна), експертиза та ранжування вищих навчальних закладів [8, с. 5–10].

Для підтримки внутрішньої експертизи, а також проведення зовнішньої експертизи різних аспектів діяльності вищих навчальних закладів створена інфраструктура установ на рівні федеральних земель (агенції) або на регіональному та національному рівні (мережі та об'єднання). Порядок їх діяльності регламентується рішеннями Постійної конференції міністрів культури й освіти земель Німеччини та Конференції ректорів німецьких вузів [53, с. 237].

Важливим компонентом менеджменту якості в галузі вищої освіти Німеччини є також акредитація. Згідно Положення Постійної конференції міністрів культури й освіти про забезпечення якості викладання в галузі вищої освіти Німеччини проводяться програмна, інституційна та системна акредитація [8, с. 5–6].

Діяльність акредитаційних агенцій регулюється національними документами, а саме: рекомендаціями, розробленими групою міністрів в галузі освіти та культури земель (регіональні органи управління освітою), та критеріями, встановленими Акредитаційною радою. Акредитаційні процедури, які застосовують німецькі акредитаційні агенції, в повній мірі співвідносяться з Європейськими стандартами та гарантіями якості вищої освіти (ESG).

Література:

1. Klieme E. Zur Entwicklung nationaler Bildungsstandards. Eine Expertise. Bonn: Bundesministerium für Bildung und Forschung, 2003. 228 S.
2. Konzeption der Kultusministerkonferenz zur Nutzung der Bildungsstandards für die Unterrichtsentwicklung [Електронний ресурс] URL:

УДК 811.111

METHODS OF EDUCATIONAL PSYCHOLOGY

Ракова А.Ю., викладач кафедри іноземних мов, Миколаївський національний аграрний університет

Different types of techniques are used by researchers to collect data and conduct research studies. With the increasing use of educational technology in education, psychology and other social sciences, new research strategies are evolved. There are the important methods and techniques of collecting data.

Keywords: *psychology, educational psychology, introspection, observation.*

Різні типи методик використовуються дослідниками для збору даних та проведення досліджень. Зі збільшенням використання навчальних технологій в освіті, психології та інших соціальних науках розвиваються нові дослідницькі стратегії. В статті наведені важливі методи та прийоми збору даних.

Ключові слова: *психологія, освітня психологія, самоаналіз, спостереження.*

Psychology, we have observed before is a systematic and scientific study of human behaviour. It has its special tools and procedures. These tools and procedures help us in gathering and organising its subject-matter or the essential facts about it. These procedures are called its methods.

Educational psychology is the application of psychological findings in the field of education. Educational psychology is the systematic study of the development of the individual within the educational settings. It helps the teacher to understand the students and enhance their skills.

Educational psychology is an applied discipline which combines the two different fields of education and psychology. It is the scientific study of human behaviour by which it can be understood, predicted and directed by education to achieve goals of life.

Historically introspection is the oldest method of all, which was formerly used in philosophy, and then in psychology to collect data about the conscious experience of the subject. Introspection means to see with in one self or self observation. To understand one's own mental health and the state of mind. This method was developed by the structuralists in psychology who defined psychology as the study of conscious experiences of the individual. Introspection has some advantages and disadvantages;

With the development of psychology as an objective science of behaviour, the method of introspection was replaced by careful observation of human and animal behaviour. Observation literally means looking outside oneself. It is a very important method for collecting data in almost all type of research studies. Different type of Observation used in research, direct or indirect, scheduled or unscheduled, natural or

artificial, participant and non-participant. But there are two basic types of observation. They are;

1. Natural observation. In natural observation the observer observe the specific behavioral and characteristics of subjects in natural settings and the subject does not aware of the fact that their behaviour is being observed by someone. The teacher can observe the behaviour of his student in the playground or in any other social gathering without making him conscious. Natural observation can be done any where with out any tools.

2. Participant observation. In participant observation the observer became the part of the group which he wants to observe. Observational study is particularly very important and produces significant results on developmental characteristics of children. No doubt that observation is a scientific technique of collecting data, whose results can be verified and relied upon to locate behavioral problems

Experimental Method.This method has been developed in psychology by the continuous efforts by psychologists to make objective and scientific study of human behaviour. One of the major contributions of the behaviorism is the development of experimental method to understand, control and predict behaviour. It is the most precise, planned systematic observation. The experimental method uses a systematic procedure called experimental design. Experimental design provides important guide lines to the researcher to carry out his research systematically. The lay out of the design depends on the nature of the problem that an investigator wants to investigate.

Experiments may be conducted in a laboratory or in the classroom or anywhere else in the community. Experimentation involves comparison between behaviour of a control group and that of an experimental group. Hypotheses have a rational base or they emerged from a frame work of theory or preliminary experimentation. An experiment involves two or more variables for example; incentives have a measurable impact on learning. The variables whose effects are being studied are called independent variable.

Clinical Method.This method is primarily used to collect detailed information on the behaviour problems of maladjusted and deviant cases. The main objective of this method is to study individual case or cases of group to detect and diagnose their specific problems and to suggest therapeutic measures to rehabilitate them in their environment.

Case Study.Case study is in-depth study of the subject. It is the in-depth analysis of a person, group, or phenomenon. A variety of techniques are employed including personal interviews, [psychometric tests](#), [direct observation](#), and archival records. Case studies are most often used in psychology in [clinical](#) research to describe the rare events and conditions of the subject; case study is specially used in education psychology. It deals in education the following problems:

- Lack of interest in students
- Aggressive behaviour in student
- Day dreaming
- Poor academic performance
- Emotional problem

- Social problems
- Empathetic understanding
- Find the problem
- Establish report
- Treatment

These methods have to be scientific, consistent and systematic if the knowledge that we get through them is to be used for scientific purposes. Educational psychology uses all these main methods of psychology. Besides these methods, there are certain other methods that are used by educational psychologists in the collection and organisation of necessary data.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Alberto, P., & Troutman, A. Applied behavior analysis for teachers Columbus, OH, USA: Prentice-Hall-Merrill.(6th ed.).2016
2. Elliot, A. J. Approach and avoidance motivation and achievement goals. Educational Psychologist
3. Bloom, B. S. The two sigma problem: The search for methods of group instruction as effective as one-to-one tutoring. Educational Researcher, http://en.wikipedia.org/wiki/Psychometric_tests

УДК 37.09

ФІЗИЧНЕ ЗДОРОВ'Я СУЧАСНОЇ МОЛОДІ

Рябов Є.І., викладач фізичного виховання Технологіко-економічного коледжу Миколаївського національного аграрного університету

Завжди, дуже складним питанням було заохочення учнів та здобувачів вищої освіти, до занять фізичними вправами, у школах та вузах. Так як, велика кількість підлітків, взагалі не приділяє достатньої уваги до цього важливого питання. Не розуміючи про те, що в сучасному світі дуже мало рухів за день робить звичайна людина, а тим паче підліток. Проблема є в тому, що більша частина молоді живе у віртуальному світі, заплющуючи очі, на проблеми з фізичного здоров'я. [4]

Ця байдужість викликає багато проблем та захворювань. Особливу занепокоєність викликає стан здоров'я дітей, шкільної та студентської молоді. Аналіз статистичних даних свідчить, що всього лише 5 % випускників шкіл є дійсно здоровими, 40 % школярів мають хронічні захворювання, 50 % мають морфо-функціональні відхилення, до 80 % страждають на нервово-психічні розлади. Лише 5 % юнаків допризовного віку не мають медичних протипоказань до проходження військової служби. [1]

Поняття "фізичне здоров'я" включає явне бажання людини досягати та підтримувати фізичне здоров'я, досконалість і спритність у молодому віці. Кожен повинен знати, наскільки це важливо: довге і плідне життя для підтримання високих загальних фізичних показників, загартовування тіла,

дотримання раціонального режиму дня, дотримання вимог особистої гігієни та правильного харчування.[3]

Дослідження нам довели, що рівень фізичного розвитку та фізичної підготовки й стан здоров'я здобувачів вищої освіти мають чітку тенденцію до постійного погіршення. У наш час, на превеликий жаль, часто спостерігаємо байдуже ставлення та недостатність уваги до формування моральних та духовних цінностей особистості, у тому числі і засобами фізичної культури і спорту. Здобувачі вищої освіти повинні оволодіти не тільки загальними знаннями, але і досягти практичних навичок та вмінь з розвитку фізичних і морально-вольових якостей. Це потрібно для зміцнення людського здоров'я, забезпечення культури, здорового способу життя, на принципах ефективних засобів, методів і форм начально-виховної діяльності. [1]

Але треба розуміти, що не всяка праця м'язів є стимулом до фізичного розвитку людини. Усвідомлення цього, що фізичний розвиток здійснюється під впливом постійних поступових вправ та дозованих навантажень з обтяженням, шляхом нарощування скелетних м'язів рухового апарату, має прищеплюватися ще у навчальних закладах. Підтвердженням є приклад легкоатлетів, баскетболістів, гандболістів, велосипедистів, хокеїстів, футболістів, плавців та інших спортсменів – це справжні атлети. І не дарма тренери команд дуже щільно проводять навчальні заняття з обтяженнями. [4]

За останні роки спостерігається тенденція до зниження рівня здоров'я студентів вузів, збільшується число інвалідів другої та третьої груп, відбувається зростання таких захворювань, як порушення постави, виразка шлунку і дванадцятипалої кишки, пієлонефрит, неврози, міопія високого ступеня та ін. [3]

Слабкий рівень фізичного здоров'я не дозволяє здобувачам вищої освіти в повній мірі розкрити свій творчий потенціал, який необхідний для майбутньої професійної діяльності, створюючи порочне коло: жертвуючи активним фізичним розвитком на користь інтелектуальної діяльності, майбутні фахівці найчастіше знижують свою працездатність і результативність розумової праці. Ось чому відмінне фізичне здоров'я має гармонійно поєднуватися з інтелектуальним розвитком, формувати духовний світ, що не спотворений болючим світосприйняттям. [1]

У питанні вивчення сну досягнуті виняткові успіхи. У феномен сну залучаються багато функціональні системи головного мозку і всього організму. Дослідженнями учених встановлено, що з великого числа факторів, що впливають на формування соціального здоров'я здобувачів вищої освіти, найбільше значення має режим сну.[2]

Вивчаючи фізичний розвиток людини, часто застосовують уніфіковані методи антропометричних досліджень. З усіх цих численних морфологічних та функціональних ознак досить часто беруть до уваги: довжину тіла, масу тіла, життєвий об'єм легень, м'язову силу рук, станову силу; оцінюють склад тіла, стан опорно-рухового апарату, форму хребта, грудної клітки, ніг, поставу; визначають ступінь відкладення жирової підкладки та розвиток вторинних статевих ознак. Програма дослідження фізичного розвитку може змінюватися

залежно від обстежуваного контингенту а також мети обстеження. Індивідуальний фізичний розвиток оцінюють, зіставляючи показники окремих ознак зі стандартами або типовими середніми значеннями. [4]

Література:

1. Основи здоров'я / І. Д. Бех, Т. В. Воронцова, В. С. Пономаренко, С. В. Страшко. — К. : Видавництво «Алатон», 2020. — 192 с.
2. Основи здоров'я: / Т.Є. Бойченко, І.П. Василяшко, О.К Гурська та ін. – Київ : Генеза, 2015. — 128 с.
3. Основи здоров'я / Н. М. Поліщук. — К. : Грамота, 2017. — 192 с.
4. ЗАГАЛЬНА ТЕОРІЯ ЗДОРОВ'Я І ЗДОРОВ'ЯЗБЕРЕЖЕННЯ: Колективна монографія за загальною редакцією проф. Ю. Д. Бойчука, 2017

УДК 811.112+81'42

РОЛЬ ІНШОМОВНОЇ ПРЕСИ У ВИВЧЕННІ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ ЗДОБУВАЧАМИ ВИЩОЇ ОСВІТИ НЕМОВНИХ ВУЗІВ

*Саламатіна О. О., доцент кафедри іноземних мов,
Миколаївський національний аграрний університет*
*Марковська А. В., доцент кафедри іноземних мов,
Миколаївський національний аграрний університет*

Входження України в світове співтовариство, нові процеси в різних сферах економіки, політики та культури робить особливо актуальною проблему міжкультурного спілкування. Постійний розвиток міжнародних контактів та зв'язків в політиці, економіці, культурі та в інших областях обумовлює орієнтацію сучасної методики навчання іноземних мов [антоненко1, с. 4], в тому числі і в немовних вищих навчальних закладах, на реальні умови комунікації не лише в професійній сфері, а й у повсякденному спілкуванні. Міжкультурна соціальна компетенція розглядається як мета навчання, а процес навчання іноземних мов повинен бути направлений на подолання існуючих стереотипів, на виховання толерантності по відношенню до представників інших культур [1, с. 4] та ознайомлення здобувачів вищої освіти з реаліями їхнього життя.

Спираючись на те, що текст інтерв'ю сучасної іноземної преси являється вторинним, похідним від дискурсу реальної розмови інтерв'юера та респондента, тобто виступає продуктом дискурсивної діяльності, джерелом інформації про дискурс, базовою одиницею дискурсу, де знаходить своє відображення результат дискурсивного мислення, хід думок, їх послідовність та зв'язність ідей, а також фонові знання учасників спілкування, вважаємо за доцільне визначити використання на заняттях іноземної мови аутентичних публіцистичних текстів саме жанру «інтерв'ю» одним із найдієвіших засобів вивчення іноземної мови здобувачами вищої освіти в немовних вищих

навчальних закладах нашої країни та розвитку у них міжкультурної соціальної компетенції[3].

Високим рівнем володіння іноземною мовою є не лише правильність мови з точки зору відповідності існуючим нормам та граматичним правилам, але й використання мовцем засобів тієї іноземної мови, яку він вивчає, та можливістю адекватно передати оточуючу дійсність і вмінням «перевтілитись», не зважаючи на те, що він є представником іншого мовного середовища[5,с.15]. Тому важливим компонентом при вивченні мови та культури іншої країни буде залучення до програми вивчення іноземної мови здобувачами вищої освіти немовних вузів оволодіння «фоновими» знаннями, якими керуються носії мови. Щоб оволодіти ними в повній мірі, слід використовувати аутентичні тексти інтерв'ю сучасної іншомовної преси. З них можна отримати знання про специфічні поняття, які характерні для всіх членів окремої етнічної та мовної спільноти.

Важливість застосування текстів інтерв'ю пояснюється тим, що їх спрямованість на масового адресата максимально відбиває соціальний комунікативний потенціал та прагматику текстів такого типу. Згідно із семантикою англійського слова “*interview*” – «*бесіда*» будь-яке інтерв'ю має представляти собою бесіду між суб'єктами спілкування, з якої чітко повинні виходити такі положення: хто розмовляє, з ким, з якої причини та з якою метою. Починаючи бесіду, люди зазвичай ставлять перед собою певні комунікативні цілі та завдання, тобто, інакше кажучи, кожна розмова повинна мати свій предмет, який, у свою чергу, визначає тему, в процесі розкриття якої виникають питання. На відміну від особистісного спілкування будь-яка журналістська бесіда має знайти своє відображення у конкретному журналістському тексті[2]. Отже, інтерв'ю відбувається не просто для обміну інформацією, а з метою створення нового інформаційного продукту – актуального, суспільно важливого, призначеного для публікації[4], що відображує реальне спілкування носіїв мови і сприяє наближенню до реалій їхнього життя, а отже, формуванню лінгвокультурної компетенції та підвищенню рівня знань мови у читачів.

Література:

1. Антоненко І. Іншомовна комунікативна компетенція як важливий чинник в навчанні майбутніх фахівців. *Формування іншомовної соціокультурної компетенції у студентів ВНЗ: Матеріали I Міжнародної науково-практичної конференції*. (Київ, 22 лист. 2011). Київ: ТОВ «Дельта Корп», 2011. С. 4–5.
2. Апалат Г. П. Структура, семантика і прагматика текстів інтерв'ю (на матеріалі сучасної англоїної преси): дис. ... канд. філол. наук: 10.02.04. – Київ, 2002. – 203 с.
3. Арутюнова Н.Д. Дискурс Языкознание. Большой энциклопедический словарь. М., 1998. – С. 136–137.
4. Гапотченко Н. Є. Структурні та жанрово-стилістичні особливості текстів інтерв'ю в сучасній французькій пресі (комунікативно-прагматичний аспект) : дис. ... канд. філол. наук : 10.02.05. – Київ, 2005. – 206 с.
5. Козаченко Т. Соціокультурна компетенція як один з аспектів при оволодінні іноземною мовою. *Формування іншомовної соціокультурної компетенції у студентів ВНЗ:*

Наукове видання

**Матеріали Причорноморської науково – практичної конференції
професорсько - викладацького складу
Миколаївського національного аграрного університету**

м. Миколаїв,
22 квітня 2021 р.

Технічний редактор: А.Ю. Ракова

Формат 60x84/16. Ум. друк. арк. 4,5

Тираж 100 пр. Зам. №__

Надруковано у видавничому відділі

Миколаївського державного аграрного університету
54020, м. Миколаїв, вул. Георгія Гонгадзе, 9

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК № 4490 від 20.02.2013 р.